

Dossier complementari

Índex

9.3. Entrevistes a mares adoptives.	1
9.4. Articles comentats.	38
9.5. Xerrada: Girona 2 d'octubre de 2010. <i>“La veu dels adoptats”</i> .	52
9.6. Video sobre les adopcions.	

Entrevistes

A continuació hi ha un seguit d'entrevistes, que he fet a diferents mares que han dut a terme algun tipus d'adopció, ja sigui la internacional o la nacional, mitjançant les ICAA i les ECAI o mitjançant qualsevol altre associació. Totes les entrevistes han estat gravades amb una gravadora i han estat transferides textualment, per tal que sigui una entrevista totalment sincera i poder-ne treure millors conclusions. Tot i això, he canviat els noms de les persones entrevistades per tal de protegir la seva identitat.

- La primera entrevista que vaig realitzar va ser a una mare, la Mercè, que va fer dues adopcions. La primera d'elles va ser una adopció nacional, amb la que va tenir la seva filla Estrella. La segona adopció que va dur a terme va ser la internacional, amb la que va tenir el seu fill Joan.

En algunes preguntes de la següent entrevista dirigida a la Mercè, hi intervé la seva filla Estrella, la qual va assistir a tota l'entrevista i va fer algunes preguntes i va afegir informació. Per aquest motiu les respostes de les entrevistes apareixen seguint un diàleg.

Considero que és important destacar que l'Estrella actualment tingui vint anys i en Jordi en tingui quinze, per l'experiència que transmet la mare sobre els seus fills.

1.Per quin motiu vareu decidir adoptar?

-Mercè: Bé, perquè feia, no se, dos o tres anys que estàvem casats i... no, no teníem fills. I llavors com que volíem tenir un fill, varem pensar que el millor era adoptar.

2.Quin tipus d'adopció vareu dur a terme: nacional o internacional? Per quin motiu?

Mercè: La primera va ser una adopció nacional. Em... motiu? cap en especial. Perquè no coneixíem la internacional, encara. Em... Tenia moltes amigues, varies amigues, que també havien adoptat i llavors, doncs vaig demanar que m'informessin i... em vaig decidir per l'adopció nacional. Un cop vaig tenir la meva filla, l'Estrella, doncs després vaig fer una altra adopció internacional.

3.Vas trobar l'ajuda i el suport suficient en les ICAA i/o ECAI?

- Mercè: Sí, jo no tinc cap queixa. A mi em va anar super bé, tant la nacional com la internacional.

4.Quin període d'edat del nen vareu sol·licitar? Per quin motiu? Finalment va complir-se la vostra petició?

- Mercè: En el nacional... jo volia un bebè. Volia un nen de naixement.

- Gisela: I per algun motiu?

- Mercè: Home ja que no podia tenir fills, doncs saber lo que se sent al màxim, no?

- Gisela: Sí. I es va complir la vostra petició?

- Mercè: Sí, tenia quatre dies, quan me la van donar. (riure). I en el cas d'en Jordi, que és una adopció internacional de Bolívia, em... Doncs clar, ja teníem,... teníem trenta set anys em sembla? Trenta set, trenta quatre... I llavors...

- Estrella: No, no, tenies trenta quatre amb mi.

- Mercè: Val, i amb en Jordi trenta set.

- Estrella: Si jo tenia sis anys, trenta quatre i sis... quaranta.

- Mercè: Bueno, no me'n recordo. Espera. En Joan en té quinze, menys,... en tinc... Bueno, uns quaranta anys. Llavors, ja no... de naixement ja et deien que no, que et posaven el marge de zero a tres anys. Que és el que jo vaig demanar. I es va complir, tenia tres anys i... quatre mesos, en Joan.

5.Quant temps va passar des que vareu començar els tràmits fins que vareu tenir el nen a casa?

- Mercè: Amb l'Estrella, m... tres anys i mig. I amb en Joan, m... més ràpid. Varem començar els tràmits, amb en Joan, al gener del 97 i el varem anar a buscar al juliol del 98.

- Gisela: I van ser tres anys i mig perquè hi havia molta demanda, no?

- Mercè: Sí, és clar. Hi havia una llista d'espera molt gran. Jo quan varem adoptar a l'Estrella, de seguida vaig fer una altra sol·licitud per Catalunya, però clar, anava passant el temps i... i... no, no n'hi havia de nens. I llavors, és clar, al anar passant el temps, ens anàvem fent grans i ja cada vegada t'hagués tingut que donar més gran, m'entens? I llavors, per això vam decidir fer la internacional perquè era més ràpida i per l'edat.

- Gisela: I per quin motiu vareu triar Bolívia?

- Mercè: Perquè ens van dir que era allà on hi havia menys llista d'espera. Osigui, allà, en

aquell moment anaven més ràpids.

- Estrella: Os era igual? Os era igual el país?

- Mercè: Sí. Em... sí. Bueno, volíem un país Sud-americà. Més que res, jo que sé, els costums ens agraden, els costums d'allà, la llengua espanyola doncs ja no seria... un impediment. Si vas a la Xina sembla que potser... ja és una mica més difícil a l'hora de comunicar-te amb el nen. O a Rússia, m'entens? En canvi a Sud-americà doncs... sí més no amb l'espanyola t'hi pots entendre, no?

6.Com va ser la vostra experiència durant l'acollida preadoptiva?

- Mercè: Em... A veure, amb l'Estrella era un bebè, llavors... m... bé. Normal. Vull dir... És que, m... No considero que fos una,... que fos com una... que fos una preadopció, m'entens? Bueno, saps que tens sis mesos que bueno, te'l poden reclamar, entre cometes. Però, a veure, amb un bebè, l'experiència és bona per força, m'entens? Vull dir, no...

I... amb en Joan que ja tenia tres anys i tres mesos i doncs és clar, és una mica més... complicat. Però tot i això bé. Perquè és un nen molt maco i no hi va haver cap problema. M... Jo que sé. A l'hora del menjar pues és diferent, perquè allà poder tenien alguns costums, no estaven acostumats a menjar segons quines coses... m'entens? Però... No, i en Joan, la relació quan va arribar aquí de seguida va anar... va arribar al mes del juliol i al setembre ja va anar a la guarderia, vull dir, es va adaptar molt bé, de seguida.

7.La família propera a l'infant adoptat va trobar alguna dificultat de tipus psicològic quan el nen va arribar a casa?

- Mercè: La família? La família vols dir? No.. al contrari.

- Gisela: Es van sentir... bé...?

- Mercè: A veure, això és que és una cosa que ja l'has parlat abans i... I tothom ja ho accepta tot perfectament i no...

- Estrella: Bueno, i qui no ho accepti ja s'espavilarà.

- Mercè: M... sí. No hi va haver cap problema. I amb les amistats tampoc. Primera perquè ja tenia coneguts que també en tenien i vull dir,... sempre, sempre doncs, t'ajuden.

- Gisela: Donen suport, no?

- Mercè: Si... si.

8.El nen es va adaptar bé, o va tenir algun entrebanc a l'hora d'adaptar-se o integrar-se? Ha calgut l'ajuda d'un especialista?

- Gisela: Primer, l'Estrella, es va adaptar bé? Va tenir algun entrebanc?
- Mercè: No, no.
- Gisela: I en Joan? M... va tenir algun entrebanc a l'hora d'adaptar-se o integrar-se?
- Mercè: No, no... cap.
- Gisela: Totalment normal?
- Mercè: Sí, sí.

9.Un cop vareu tenir l'infant a casa, vareu trobar alguna dificultat a l'hora d'adaptar-vos al nen?

- Mercè: No, és que és una cosa que... una cosa va lligada amb l'altra. Si el nen s'adapta bé, m... vull dir... És una cosa que... que correspon una amb l'altra, m'entens? No...

10. Quines inquietuds, pors, etc vareu tenir abans i després d'adoptar?

- Mercè: A veure, en el cas de l'Estrella, m... cap. Perquè a veure, lo que tu demanes... Jo lo que vaig demanar és que fos un nen sà. Perquè... bueno, per tenir un nen amb problemes doncs has d'estar preparat, no? I no... però... ai, què m'havies preguntat?
- Gisela: Que quines por i inquietuds vareu tenir...
- Mercè: No... Home, com serà?, Serà nen?, Serà nena? Pues mira, com un embaràs normal, no? Serà ros? , Serà moreno?, Serà guapo?, Serà lleig? Ser... ens... Ens portarem bé? M, perquè... Jo per a mi és com si l'hagués parit, no? Vull dir, és lo mateix. Vull dir, també una mare biològica també pot tenir problemes amb un fill o amb una filla, no? Doncs, no sé les inquietuds normals, no... No vaig tenir cap dificultat.
- I amb en Joan, doncs... tampoc, tampoc. Potser costa una miqueta més perquè ja té, ell ja té els seus... el seu caràcter més format, per dir-ho d'alguna manera, amb tres anys, no? I també té algunes mancances, m... per molt bé que estigués allà on estava doncs... té unes mancances amb tres anys... D'afectivitat i de... no li faltava de res, no? Però, em... Al principi si que faltava això, una manca de... d'afecte per part d'ell. No cap a mi, és com si m... Són nens que, són nens que no estan acostumats a què els hi facin petons, a què els abracin, a què estiguin pendants d'ell... m'entens? Però vaja, ho aprenen ràpid, eh? Vull dir que no...
- Estrella: I no et feia por que no, que jo no l'acceptés, o que jo no... Que jo no m'hi portés bé amb ell?

- Mercè: És clar, això sí. Això, això sí. Però bueno, com dos germans normals. M... clar, és que... Es clar és que jo ho veig des de la normalitat, no... per mi és una cosa tant normal que no hi trobo cap... Pot ser sóc una privilegiada i he tingut sort... perquè jo sé que hi ha gent que ha tingut problemes però... m... També hi ha fills biològics que porten molts de problemes, m'entens? Vull dir... Per això jo no... si hagués tingut un problema no hagués pensat que era perquè era adoptat, sinó perquè, perquè... hi havia de ser, no?
- Estrella: No, però jo em referia al jo ja ser gran, i al no ser un nen que anés a la panxa de la mama, al ser un nen que ja té tres anys, lo que has dit, que ja té un caràcter format i que me'l fiquen d'un dia per l'altre a casa...
- Mercè: Ja, però això és la... la opinió és la teva. Que tu devies sentir... això. Que... que et posaven un... És clar, ella volia un germanet, però és clar, quan li varem portar un germanet de tres anys, que feia molta gràcia, doncs llavors ja m... No era el mateix. Ja no li agradava tant. Però bueno... (riures). Després de mica en mica el va anar acceptant, entre cometes. (més riures) Eh? Tu volies dir des d'aquest punt de vista, no? (dirigint-se a la seva filla).
- Estrella: Si, clar.
- Mercè: Sí, clar. En tens un. Però suposo que després, quan tens un i el veus des de petit te vas acostumant. Però també arriba un moment que també et fa nosa, entre cometes, no?
- Estrella: Em... sí.
- Mercè: També t'envaeix les teves coses, també et remena les teves coses... també, bueno... però bueno, tu tens una germana i ja saps el que és, no? (referint-se a mi).
- Gisela: Si, si, clar.
- Mercè: Per això...

Quan vaig arribar a aquest punt de l'entrevista vaig sentir la necessitat de preguntar-li pel procés d'adopció d'en Joan, el procés internacional. Potser era perquè era una pregunta que sempre m'havia inquietat, o potser perquè al ser una adopció internacional, segons el país, l'associació i l'orfenat, pot anar diferent... Concretament vaig preguntar-li:

11. L'entrevista en sí ja està, però et faria res explicar-me una mica com va anar el procés d'adopció d'en Joan? Com que era en un altre país... l'estada allà...

- Mercè: Bueno, varem anar en una ECAI de Barcelona, que era la que portava això, l'ECAI que se'n cuidava de les adopcions, ens varen fer els... clar demanen unes coses. Et fer un seguiment per dir-ho d'alguna manera, em... bueno, un cop vam tenir tots els papers varen dir que ens assignaven un... bueno, vam haver d'esperar nou mesos. Osigui, jo conto un any i pico, però un cop varem tenir els papers, el procés varen ser uns nou mesos, vale? Després ens varen cridar un dia i ens varen dir que hi havia un nen, a Santa Cruz de la Sierra, a Bolívia, i... bueno, que si ho acceptàvem. Ens van dir que es deia Jorge, que tenia tres anys i pico, tres anys i dos mesos,... si ho acceptàvem. No ensenyen fotos en aquí ni res, eh?

- Gisela: Et donen com un petit perfil, no? Osigui el nom...

- Mercè: No, no. El nom i prou. Jo no sabia si era moreno, o ros. M'imaginava que era moreno perquè a Bolívia són morenos, la majoria. Però no, no sabíem...

Varem anar tres famílies més, varem marxar quatre famílies d'aquí, em... Varem estar en un apartament allà a Santa Cruz de la Sierra, tots quatre. Hi havia dos nens que estaven en un mateix orfenat, i dos en un altre. Em... Quan arribes allà, estàs una setmana que estàs preparant coses i encara no pots anar a conèixer el nen. Llavors un cop el jutge et diu que hi pots anar-hi doncs varem anar-hi amb l'advocada que ens varen assignar, varem anar allà a conèixer-l'. Hi anàvem una estona al matí i una estona a la tarda, val? Perquè s'anés acostumant. També a ell li explicaven que hi anirien uns pares a buscar-lo, perquè ell quan ens va veure de seguida: papá!, mamá!. Però clar, també li explicaven a ell. I llavors varem estar una setmana o així que anàvem a veure'l, ja et dic, als matins i a les tardes... Li varem deixar una joguina de l'Estrella, perquè m... com es deia allò?

- Estrella: L'hipo.

- Mercè: L'hipo (riures). Bueno, perquè s'espiguessin que hi tornaríem a anar-hi i així. I... després ja ens el varem poder emportar allà a l'apartament. I varem estar un mes i mig a Bolívia.

- Estrella: que va estar un “xou”, portar-lo a l'apara hotel. Perquè imaginat quatre nens que de cop i volta tenen pares, per allà tot el dia.
- Mercè: A més a més era un nen, en Joan, que no havia sortit mai al carrer allà de l'orfenat. Osigui, ell va pujar a un cotxe i el cor li anava, “toc-toc-toc-toc...”. Tot era nou per a ell, m'entens? A veure, estava ben cuidat, estava net,... però ja te dic, és clar, hi havia molts de nens i...
- Estrella: Però perquè hi vam anar quatre famílies i dos estaven de l'orfenat d'en Joan, en Joan i un altre nen, i dos eren d'un altre orfenat, i l'altre orfenat feia pena, eh? Anaven bruts,...
- Mercè: Sí. Però allà on en Jordi no. Eren unes monges, unes monges japoneses que el portaven i... estaven molt bé. I llavors bueno doncs... Vam estar quinze dies o així i després... clar,... s'hi ha d'estar tant de temps en allà perquè tots els tràmits que aquí a Espanya es triguen ara, per exemple, sis mesos, doncs allà t'ho han de fer... perquè tu has de sortir d'allà amb el passaport d'en Jordi... doncs clar, sinó no pots sortir. Amb el passaport, el carnet d'identitat... i tot, vale? I per això... per això es tarda tant. I això... I allà doncs, m... allà va ser una mica més dur, eh? Va ser una mica més difícil en allà els primers dies... Perquè... entre que clar, estava ella (referint-se a l'Estrella) que quan varem anar-hi era com la princesa perquè tots els pares venien, anaven sense cap nen, vale? I llavors clar, (riures), quan veníem cap aquí tots anàvem amb nens i ella ja no... no era tant princesa, però... No... Eren uns nens molt macos tots. Vull dir, no... Però eren una mica esquerps, per exemple, veien l'aigua i els hi feia por l'aigua, si els hi treies una cosa del davant doncs començaven a cridar... No sé, era el llenguatge que tenien allà a l'*Hogar*, m'entens? L'orfenat és l'*Hogar*. Doncs allà, m... van molt a la seva “bola”, vale? I clar, llavors a la que comences a posar-lis una miqueta de normes doncs... clar, era una mica difícil. Però... també... és clar, el menjar i tot... també és diferent per a nosaltres, no? I per a ell... Estaven acostumats a menjar...
- Estrella: A més a més eren tots molt tossuts, molt, moltíssim.
- Mercè: Perquè estaven acostumats a...
- Estrella: a que feien el què volien.
- Mercè: A que feien el què volien, m'entens?
- Gisela: Perquè eren tants de nens... no?
- Mercè: Sí... sí.
- Estrella: Però a la que els hi deies, “no!”, muntaven uns “pollos” tots... Es posaven histèrics, tots quatre, eh?

- Mercè: En Joan s'asseia a terra i no s'aixecava.
- Estrella: Però on fos, eh? Tu anaves pel mig del carrer, ell volia una cosa i tu li deies "no!", se t'asseia al terra i no el podies aixecar, no el podies aixecar. Clar, jo em "tronxava", però quan ja portàvem deu minuts amb el nen a terra et quedaves... "què fas amb el nen?, què fas amb ell?, A veure, com li expliques que s'ha d'aixecar d'allà..." però no ho entenia, no ho entenia...
- Gisela: Però això va ser res, no? Al principi...
- Mercè: Sí, al principi... Home, aquí també eh, és clar... Li va costar una miqueta entrar per les normes,.. però vaja, no... Em... però no era un problema gros, no sé com dir-t'ho. I després a Bolívia lo que te demanen és, un cop arribes aquí has de fer un seguiment. Durant quatre anys, em sembla... Varem haver d'anar a una psicòloga o a una educadora social, no me'n recordo,... Bueno, en un centre que hi havia allà a Girona, de la Generalitat, i llavors et feien l'informe. Et demanaven com anava en el cole, la relació amb la família, tot, tot això... Et demanaven fotos, i llavors ells les enviaven a Bolívia, vale? Perquè... bueno, com per fer un seguiment.
- Gisela: I de l'Estrella... un cop us la van donar, també vareu haver de seguir un seguiment?
- Mercè: No, amb l'Estrella no. Amb l'Estrella te la donen i és com en "preadopció".
- Estrella: Com si fos una acollida.
- Mercè: Sí, un preadoptiu. Em... i fins al cap de sis mesos no et donen l'adopció plena, que es diu. I llavors ja està. Un cop tens l'adopció plena ja no has de fer res més.

A continuació, aprofitant que l'Estrella era present i que és major d'edat, vaig decidir fer-li algunes preguntes sobre l'adopció.

1.A quina edat vas conèixer que eres adoptada? Quina reacció vas tenir al saber-ho?

- Estrella: Bueno a mi ... des de que tinc curs de raó, que vaig poder-ho entendre què era, a mi m'ho van explicar des de que era petita. Pues potser quan ho vaig entendre de veritat, de veritat als cinc anys... o sis. Que llavors ns sabia que jo no havia sortit de la panxa de la mama, que a mi m'havien anat a buscar, que jo havia nascut a la panxa d'una

altre senyora però que la meva mama era ella (referint-se a la Mercè), que la que em cuidava i la que m'estimava era ella. I llavors, des del moment que jo vaig ser capaç d'entendre això pues me mare m'ho va explicar. No, jo no... no m'ho han amagat mai.

- Mercè: Jo me'n recordo exactament el dia que m'ho va, el dia no ho sé, però el lloc on m'ho va preguntar. O quan li vaig dir perquè... passàvem per davant de la farmàcia de la plaça Llevant, "mama jo vull tenir un germanet" (riures). I clar, llavors va ser el moment de dir-li: mira, no pot ser perquè la mama no pot tenir nens a la panxa... "i perquè?". Doncs mira, perquè hi ha una cosa en els seus cossos que no funciona, i tu vares estar a la panxa d'una altre senyora... "ah, bueno". I ja està. I llavors és el que et diu ella... és un procés...

- Estrella: Jo suposo que li vaig anar donant voltes i després quan a mi se m'acudia alguna altre cosa... "i jo perquè no vaig estar a la teva panxa?"...

- Mercè: Un dia et feia una pregunta, un altre dia una altra pregunta i... a mesura que et va preguntant doncs vas contestant amb tota normalitat.

- Gisela: Osigui que la teva primera reacció va ser...

- Estrella: "bueno, vale".

- Gisela: Va ser normal...

- Estrella: Clar, a mi no m'havia faltat mai res, jo no... Osigui, no havia sigut en plan "com que tu no surts de la meva panxa et tractaré diferent", no. Jo tota la meva vida la meva mama havia sigut ella i jo pues quan em va dir que havia estat a la panxa d'una altra... "ah pues vale, ... i què?". No, no... no ho vaig trobar un... quan he anat creixent potser si que ho he anat trobant diferent perquè clar, a mi m'ho preguntaven els meus companys de classe "ah i no se què", "ah, jo sóc adoptada", "ah! Si hombre! No se què... no se cuantos...!", "Si, i què passa?", "ah, i tu no vols conèixer els teus pares de veritat?" I jo deia: "és que els meus pares de veritat jo ja els he conec, jo... són els que he tingut, no n'he tingut caps altres i tampoc en necessito caps altres, són els que tinc i ja està". I... no he... no ho he amagat mai a ningú, no m'ha fet mai vergonya dir-ho i sempre, sempre ho he dit i sempre ho he sabut, al menys que jo ho recordi.

- Gisela: A més a més us assembleu molt, eh? Qualsevol ho diria...

- Estrella: Sí, tothom pensa igual...

- Mercè: Si t'expliqués en lo que ens assemblem: En la piga, en la mala llet... En moltes coses. (riures) Jo a vegades dic que si l'hagués parit jo no s'assemblaria tant a mi. (riures)

- Estrella: Per això molta gent no em creu. Hi ha gent que es pensa que ho dic perquè com que el meu germà ho és jo també sóc adoptada. No, no, a veure, jo també ho sóc. El

què passa és que ha donat la casualitat que m'assemblo a ella. Podria haver sortit rossa amb els ulls blaus, vull dir... Va ser casualitat.

2.Com vas rebre al teu germà adoptat?

- Estrella: A veure, jo volia una germaneta, una nena. Jo volia una germaneta per jugar amb ella nines, per jugar amb ella a totes les coses que fan les nenes. I jo volia una germaneta, i jo volia una germaneta i jo volia una germaneta. I a mi em van explicar que potser d'aquí un temps jo tindria un germanet o una germaneta, i que l'aniríem a buscar, perquè estava en un altre lloc. I jo vaig dir: "vale, una germaneta. Oh, què bé, una germaneta, una germaneta". Jo no vaig sentir la part de: germanet o germaneta. No, era una germaneta. (riures). I quan la van trucar (referint-se a la seva mare) i li van dir que era un germanet i que es diria Joan, ah, que jo no el volia. Que no, que truqués que jo no el volia, que jo volia una germana, que jo un germà no el volia, "què yo pa' que quiero un hermano, jo vull una nena per jugar amb mi a nines". I després ja va ser diferent. Quan el vaig veure allà tot "mono"... "bueno, potser no serà tant dolent...". Però... allà a Bolívia molt bé. Perquè jo era la única nena, i jo pues era com la mama de tots. Jo els feia anar per on volia "tu aquí, tu allà...". Però quan vam arribar aquí i tot era: "oh que guapo en Joan, oi quina habitació més "xula" per en Jordi" I tot eren regals per en Joan... ai en Joan, en Joan, en Joan... Pues l'Estrella va dir: "pues m'ha sortit malament la jugada, jo no és això lo que jo volia." Jo volia un germanet per jugar, no un germanet al que li portin regals i al que li facin cas i... jo... ara ho recordo més... en aquell moment no me'n donava compte. Però ara recordo que si que... que he passat molta gelosia jo per en Jordi. Perquè no era un bebè allò que jo puc anar i fer-li de mama. I ara li canviem el bolquer i això... Ell ja era un nen. I clar, al ser un nen ja... amb una personalitat, pues li deis coses i et contestava i tal... "ai que "mono"..." i cada cop era més mono, i cada cop més mono i cada cop més mono. I em feia molta ràbia. No, no... i jo recordo que no el volia. Jo no sé si hi va haver una època en què jo no el vaig voler de veritat, allò en plan, "no vull". Però jo recordo que... que hi havia moments en què ho passava molt malament. Sobretot la meva tia, i me'n recordo molt, la meva tia arribava "On està el rei de la casa?, ai el nen de la casa, ai que és guapo, mira què simpàtic, mira què bé que menja, mira què guapo que és, mira com juga, mira com d'això...". I jo recordo que a mi no em tractaven igual, havia deixat de ser la única nena a que tot fos per a ell. Amb els meus pares no. A veure, la meva mama seguia sent la meva mama i em seguia comprant el berenar i em seguia portant a tot arreu, però per la gent de una miqueta més a fora: els meus tiets, els amics i això... Que

clar, ells venien a veure en Joan, no venien a veure a en Joan i l'Estrella. Quan va arribar era: “no, anem a veure en Joan, i portem-li alguna cosa per en Joan...”. I jo recordo que em vaig sentir molt malament. Que no... no li vaig trobar cap tipus de gràcia a això de tenir un germà. Era com... “no, el tornem, no passa res” (riures). Ara em sap greu, però...

- Gisela: Ja... però és que és normal.

- Estrella: No, però tu al menys... vas...la panxa de la teva mare, m... “la mama tindrà un bebè, tindrà un bebè, tindrà un bebè”. I quan va néixer, vale, sí, tothom el venia a veure i era molt mono però el bebè no feia res. Però clar, imaginat que el bebè surt i que ja corre, que riu, que fa graciets i de tot. Pues era com... és summament irritant veure com, és com...

- Gisela: I a sobre, quina edat tenies?

- Estrella: Clar, jo sis i ell tres. Clar, jo tenia quatre anys i me'n recordo pues de quan la meva germana ja era més gran.

- Mercè: Clar... quan començava a fer gràcia. (riures)

- Gisela: Osigui que, realment, la sensació és la mateixa, casi. Perquè el que recordo és això...

- Mercè: Clar. Quan està dormint i només hi ha biberons i canviar bolquers no te'n recordes gaire perquè no et molestava gaire... (riures).

- La següent entrevista que vaig fer va ser a una mare, l'Elisa, que va adoptar una nena a la Xina, la Marta. Tot i que l'adopció no la va realitzar mitjançant les ICAA ni les ECAI, que és en el procés d'adopció en que m'he centrat, és molt interessant conèixer la seva experiència.

1. Per quin motiu vareu decidir adoptar, tu i la teva parella?

Doncs jo vaig quedar-me embarassada una vegada, el tenia a la trompa, em varen operar i... ho vaig passar molt malament. Va ser d'una il·lusió molt alta a la decepció més gran. I sempre havia dit que no volia remenar-me per metges, sempre, abans de casar-me. Si mai tenia per la meva voluntat, i sinó no. Però això de posar-me tantes hormones i tal, no... no ho trobava bé. I per casualitats de la vida vam començar a mirar-ho, vam començar a mirar les adopcions i tal, i vam conèixer una gent que tenen una nena i ara deuen tindre ja la segona. I van ser els que més em varen animar a fer l'adopció. Vaja,

ens ho varen posar fàcil, ens varen donar molts d'ànims i vam dir, en davant. I perquè sentíem la il·lusió de tenir... de ser mare. Va arribar un punt que: o vivíem com senyors, per dir-ho així, o no, fèiem un esforç i realment fèiem una adopció.

2.Quin tipus d'adopció vareu dur a terme: nacional o internacional? I per quin motiu?

- Elisa: Vam triar... vam triar en principi Espanya, però ens ho varen posar una mica difícil. Ara hi ha més nens per adoptar a Espanya, molts més. Però quan jo vaig començar a tramitar papers, que fa sis anys, la veritat és que era molt difícil, o els nens que et donaven a Espanya podien estar malalts, venien de pares drogadictes, de pares alcohòlics, o... o desestructurats, en fi, moltes coses. I vam decidir Xina, dels països internacionals que podíem arribar nosaltres, perquè no es pot sempre arribar econòmicament a tots els països... Perquè era el país que et posava les coses més clares, i et deia... et deia: això és tant, això són tants mesos, això és tants de dies, aquest tràmit és això... Cosa que a altres països amb diners no saps mai lo que et pot valdre, i... no saps mai lo que set pot allargar...

- Gisela: *Osigui, vareu trobar molta ajuda i va ser més que res per això?*

- Elisa: Sí.

- Gisela: Vale...

3.Vas trobar l'ajuda i el suport suficient en les ICAA i/o ECAI? I amb les entitats col·laboradores de Xina?

- Elisa: Sí, sí. Nosaltres vam tramitar-ho tot i ens varen ajudar molt amb una associació, que si després te la mires tu per Internet, és molt maca, que es diu AFAC, associació de famílies adoptants Xines. I en allà ells ens varen ajudar amb el viatge, vaja, a comprar el viatge, a comprar l'hotel, les guies, els traductors,... tot el que ens feia falta. Això a través de AFAC. I AFAC estava... ara fa temps que no ho miro, però estava posat al dia al cent per cent. Les ECAI... jo no vaig anar mai amb cap ECAI, jo vaig anar sempre amb l'AFAC. ECAI fa falta quan és més Rússia o altres països, que allà si que és més difícil, allà necessites ECAI, però a Xina no.

- Gisela: Vale... Osigui, vareu anar primer a les ICAA, no? Per la sol·licitud...?

- Elisa: No. Ho vam fer sempre amb l'AFAC, amb l'associació. Com que allà tens que passar per Girona mm... com es diu?... La... ABIS, que és l'empresa que es dedica a fer les entrevistes psicològiques i tot això... Doncs ells ja t'orienten també. Vam passar per

ABIS, i d'ABIS a AFAC, ens va ajudar a fer el viatge. Tens dos opcions de fer-les, les ECAI, que s'encarreguen de tot, AFAC, que s'encarrega del viatge i tal, o per la teva pròpia compta, també pots fer-ho, a Xina, eh? A altres països no, eh? A més no t'hi arrisquis, eh? Vull dir que... per això també vam triar una mica Xina, eh?

- Gisela: Sí, perquè buscant informació he trobat que gairebé tothom se n'anava cap a la banda de les ECAI i això, perquè era més segura, que t'ho donaven tot molt a l'abast, i...

- Elisa: Si, i estàs protegit també. A Xina no feia falta. Ara ja no ho sé... però no feia falta. Quan nosaltres vam anar-hi no.

1.Quin període d'edat del nen vareu sol·licitar? Per quin motiu? Finalment va complir-se la vostra petició?

Nosaltres no vam poder tampoc... no et diuen... A veure, contra més exigent siguis, més pots tardar a tenir-la. Llavors t'orienten, sobre l'edat, que tens en aquell cas en teníem... el meu home en tenia quaranta i jo trenta vuit, o ell trenta nou i jo trenta vuit... sobre l'edat que teníem, e... tenies que posar d'un a tres anys. De zero a tres anys. No, de zero no, de sis mesos, a partir de sis mesos et donen l'adopció. De sis mesos a tres anys. Que lo més lògic era que te la donessin amb menys d'un any. Que realment portaven tot un any donant nens i nenes d'un any... no eren més grans. Difícilment és més gran. És més gran si tu ets més gran. Jo ara per exemple, si hi anés, que en tinc quaranta tres, ara em donarien una nena més gran. Que per l'edat que jo tenia, sí, està relacionat amb l'edat que tu tens. I no te... pots dir "m'agradaria", " seria xulo", per dir-ho d'alguna manera,... però no demanar-ho. Si ho demanes te pot... pot... un xino pot agafar aquells papers i dir: "mira los pesaos estos, esto se lo hago como me da la gana a mí". Va així...

- Gisela: I al final amb quina edat us la van donar?

- Elisa: Deu mesos, deu mesos...

2.Quant temps va passar des que vareu començar els tràmits fins que vareu tenir el nen a casa?

Vam començar els tràmits a finals d'agost, per aquestes dates, allò ben bé que faltaven tres dies per acabar l'agost. Els tràmits, que són les entrevistes psicològiques i tal... I vam poder anar a Xina, això seria al setembre, compta setembre, i vam anar a Xina a l'octubre de l'any següent. Vam estar... tretze mesos. Tretze... i vam arribar aquí al novembre... Tretze, catorze mesos.

Nosaltres vam tenir molta sort, molta sort varem tenir. Perquè al mes d'octubre que vam

marxar nosaltres vam marxar només catorze famílies justes, catorze. I d'aquest mes d'octubre tot l'any anterior, pensa que al mes potser marxaven cent famílies a Xina, a adoptar, eh? Arriba el nostre mes d'anar-hi, i catorze. Osigui, catorze famílies, la resta es va quedar penjada pensant que hi aniria. Osigui, compta que ja... que cent famílies ja calculaven anar-hi. I vam marxar només catorze. A partir d'aquí varen començar a marxar menys gent, menys gent, menys gent... i per això s'ha allargat tant. Ara pots tardar quatre anys. És més, nosaltres vam anar a l'octubre, als sis mesos ja pots tornar a demanar la segona adopció, tens que esperar-te sis mesos, mínim. Doncs, dos parelles que van venir amb nosaltres, varen demanar enseguida als sis mesos clavats, eh? Ara farà sis, cinc anys que la tenim i no... encara no saben res. Osigui que clar, és aquesta la diferència. Hi ha algun pare que bueno, una noia diu que bueno, “jo esperaré un any més però si no... al contrari, demanaré que parin els meus papers”. Hi ha la família de Palamós que també, són grans, ells dos són grans, ells dos tenen quaranta sis anys, ja. Clar, si tarden molt més, què es trobaran? No saben si una nena gran, o... Bueno, ha canviat molt. Vam tenir molta sort, sí.

3.Com va ser la vostra experiència durant l'acollida preadoptiva?

Nosaltres en allà no en tenim, d'acollida preadoptiva. Ells t'envien des de Xina una carta amb unes fotos de la nena, amb un informe del metge i et diuen com està i tal i qual. I tu dius si la vols o no. Nosaltres automàticament vam dir “ sí, sí, como esté”, no? I aquesta carta torna a marxar cap a Xina, i al cap d'un mes viatges per anar-la a buscar. Nosaltres vam arribar a Pekín a... compta avui, no? Avui arribem a Pequín, a l'endemà vam anar a “Chongqing”, que és la seva província, i a l'endemà ens la varen donar. I ja està.

- Gisela: I no vareu tenir un temps de...

- Elisa: No, vam estar en allà quinze dies més, perquè el viatge va durar uns dinou dies, i els quinze dies amb la nena tot el dia sencer, dia i nit. Osigui, en una oficina de notari, nosaltres vam arribar, estaven les nenes, ens vam fer el llibre de família, ens vam fer unes fotos que ja te les ensenyaré, i... ja te la donen, ja està, ja te'n vas amb la nena.

- Gisela: I no anaven revisant com anàveu ni res?

- Elisa: No, mentres fas els papers, eh? Jo no sé si et vigilen o no. Jo no crec. Fas excursions et programen excursions com si fossis un guiri en allà... de los años sesenta, però... no, no. En cap moment vaig tenir la sensació que em vigilessin, no, para nada.

- Gisela: Ah, vale. Perquè amb les ECAI sé que per exemple, l'altre dia vaig anar a fer una entrevista i una senyora amb el seu marit van anar a acollir un nen a Bolívia, i van estar

prop d'un mes que vivien en un apartament i havien d'anar al principi a veure'l a l'orfenat, i després el tenien a casa però hi havia una assistenta que anava mirant com anava. Si es portaven bé, si hi havia una bona relació familiar... Això no?

- Elisa: A Xina no. A Rússia ja també ho fan així... a Bolívia ja sé que també... depèn del país.

4. La família propera a l'infant adoptat, oncles, etc, va trobar alguna dificultat amb el fet de que fos adoptada?

Cap. És més, tots ballaven d'un peu. En cap moment. En cap moment cap, eh? Jo tinc deu germans, eh? I en Nico té una germana. I... que va... És més, el viatge es va endarrerir, vam arribar un dia més tard i havien organitzat un autobús i tot per venir-nos a buscar, nosaltres trucant per avisar que l'avió s'endarreria set hores i que no arribarem a aquella hora, que arribaren a l'endemà... Osigui, en lloc d'arribar a les deu de la nit vam arribar a les deu del dematí de l'endemà. I és clar, se'ls hi van aixafar els plans. Que va, que va. Cap, cap problema.

5. La Marta es va adaptar bé, o va tenir algun entrebanc a l'hora d'adaptar-se o integrar-se?

No. La Marta es va adaptar molt bé. A més va riure de seguida a la mateixa oficina del notari va ser la que estava rient a "carcajada limpia", que de fet, a l'informe ho posava. "Ríe con voz fuerte" deien. Com que clar, la traducció xina posava "ríe con voz fuerte", osigui, era una nena que reia molt.

No, al revés. Al cap d'un mes d'estar aquí, com que és clar, vam arribar al novembre, ve el Nadal, les festes, la meua família és molt llarga, la de Marc, a casa seu és molt curta però en parentescos de cosines en te un femer, estan totes juntes i a més molt vinculades. Osigui, entre tot el "patipé" del Nadal i tota la mandanga sí que al febrer va estar una temporada una mica estressada. Somiava, cridava, no descansava, estava tot el dia molt nerviosa.

- Gisela: Era molt petita, no? Quant tindria? Un any?

- Elisa: E... no. Al febrer feia l'any. Això va passar després de Nadal, al gener... t'he dit al febrer, no? No, al gener.

- Gisela: Clar, després de tot el rebombori es va quedar...

- Elisa: Clar, sí. Marxàvem de càmping, també va haver el cap d'any, marxàvem amb els germans el dia de reis, sempre a munt i a vall.

6.Un cop vareu tenir l'infant a casa, vareu trobar alguna dificultat a l'hora d'adaptar-vos al nen?

Que va! Super bé. Era molt desitjada. A més que tens moltes ganes i és veritat que la primera setmana quan arribes aquí després del viatge, després de dos dies viatjant que no has dormit, que ella té l'horari canviat, perquè és clar, ella dormia de dia i de nit deia: “ole, ole!”. Doncs,... no, bueno, cansada però t'enamores cada dia de quan es despertava, és igual l'hora que fos, és igual. I clar, per a ella cap problema. Cap, perquè tant feia l'un com l'altre, tant implicats els dos com sempre, vaja, com sempre.

7. Quines inquietuds, pors, etc us van acompanyar durant el procés d'adopció, l'abans i el després?

La por de que no et donessin cap nena, això està clar. Em... que estigués bé. Però, mira, com amb l'embaràs sempre he sigut molt “cagueta” també és que, bueno, és que són circumstàncies diferents, no? Jo quan em vaig quedar embarassada i el vaig perdre, que em varen operar les trompes, vaig tenir una amiga que va tenir un embaràs psicològic, una amiga meva va morir a la cesària, em... després, a la meva cosina li faltaven quinze dies per donar a llum i el va perdre... I per totes aquestes coses em va agafar a mi molta por l'embaràs. Me n'he adonat compte anys després, eh? Perquè a mi ara em diuen “estic embarassada” i jo no estic botant d'un peu, penso: “avera com anirà...”. Perquè, osigui, tinc molt de pànic a l'embaràs. Per a mi, tenia un lloc, què et diré? Tenia una il·lusió dels embarassos que són fantàstics, “Que bonito, un embarazo, que precioso!” a la desil·lusió més gran, però no perquè a mi em passés, sinó perquè en aquell moment em van passar moltes coses. En aquell any em van passar moltíssimes coses molt rares i molt... mira. I això, que no. Que anàvem tant positivament que no teníem cap dubte, que teníem molt clar que ens aniria molt bé. Diguem tonta i ara que la tens encara t'ho puc dir amb veu més alta però realment estàvem així, molt convençuts. Cap problema, l'adopció no ens va... l'adopció la vam mirar, un parell d'anys ja vam estar allà a Girona mirant i tal i vam dir “u... Demanen moltes coses”. Moltes coses amb papers, amb estudis, amb que siguis d'una categoria i vam dir “Dónde vamos, van a decir que somos unos pardillos, nosotros”. I això ens va fer una mica “cagar de por”, no? Però després quan vam trobar aquests amics de Santa Coloma, i tal, i ens ho van posar fàcil, ens van fer passar per l'AFAC, ens va... realment tot va ser més fàcil i molt més en davant, en davant i en davant. Cap problema, ni abans ni després.

8. Per últim, em podries explicar a grans trets, com va començar i com va acabar el procés d'adopció de la Marta? (On vareu anar, etc).

És un... és un començament, una parada, i un altre procés, no? Osigui tens les entrevistes al setembre i pensa que no marxés fins a l'octubre per lo tant en quinze dies ja tens fet lo dels psicòlegs, compta un mes, e... després envies tota aquesta paperassa te la tens que... ara no me'n recordo molt bé però em penso que te la tornaven a donar a tu els de Girona, ADIS te la donava i tu tenies que enviar-la a Xina. I a Xina va arribar al març. Durant aquest temps estàs molt eufòric perquè, és clar, que no et falti res, que tot estigui bé, que... por a que et diguessin que tens una casa lletja? Home no. Jo que sé. Tens que viure molt malament perquè et diguin una cosa així. Normalment no. Por perquè nosaltres dos fóssim gaire... no acceptables? Home tampoc. No sé... Vull dir, també s'ha de ser molt positiu, ni ens droguem, ni bevem, ni... i soms una parella normal. Pues ja em diràs, no crec que hi hagi cap pega, no? Per lo tant por no en teníem, és així, eh? En aquell moment, només que tots els papers estigui bé, que no et tirin res en darrera, que tal i que qual... I després ve l'espera. Clar, al març arriben els papers a Xina, vale. Pues ja saps que a partir del març tens que esperar uns vuit o nou mesos. Pues aquest temps, bueno... Quan veus una nena xina se te'n van els ulls, quan... però res més, sinó que anar passant els dies, normal. Sí que quan arriba l'agost, setembre... que ja saps que et poden avisar... Aquí sí que el neguit és més gran. És com... com fer-te una prova d'embaràs. "Estic embarassada o no ho estic?", no? Osigui, és una cosa així, és un sensació així. "Ens diran algo aquest mes?". Clar, jo que sé, el dia u ja envien totes les cartes a les famílies que ja tenen la nena assignada, o el nen, doncs tu per aquestes dates estàs a l'AFAC mirant cada dia a l'ordinador a veure si... i cada dia "O... aquest mes encara no hem entrat, ja n'hem d'esperar un altre...". Osigui, el neguit d'aquests tres mesos finals, sí. I sobretot quan t'arriba la carta, la foto i fas còpies per tota la família de fotos clar, tu ja l'has vist, li veus la cara, la veus i t'has d'esperar un mes encara. I esperar un mes... això és "eterno". Bueno, preparant el viatge, anant a metges, a veure què m'haig d'emportar, què no. Anar a Girona si és que feia falta vacuna... Ben preparats hi anàvem, temps en teníem osigui que... No, preguntant sobretot els medicaments per a ella, i bueno res, res més.

➤ La següent entrevista que vaig realitzar va ser a una mare que ara és divorciada però que en el moment d'adoptar no ho era. Ella va dur a terme l'adopció nacional i ho va fer mitjançant el procediment que oferia la Generalitat. Actualment el seu fill té setze anys i

també té una altra filla, més gran, la qual no és adoptada. Tot i que Marcel no és el seu nom original, l'utilitzaré per reservar la seva identitat.

1.Per què vas decidir adoptar?

Doncs perquè... això era una il·lusió que jo tenia des de molt joveneta. Des de que tenia setze o disset anys. Que... vaig creure que... bueno, que per ser mare no feia falta necessàriament passar per un embaràs ni fer un part, i tal,... sinó que la mare es la persona que cuida a un infant dia a dia i que... hi havia molta mainada al món que necessitava pares i que no calia que portessin precisament els meus gens. I per això.

2.Vas dur a terme l'adopció nacional. Però, per quin motiu?

Sí. Doncs perquè el fet és que,... la meva parella i jo podíem tenir fills i llavors e... bueno, en aquell moment tampoc ens venia d'un any, les llistes d'espera eren llargues però no hi havia... no hi havia pressa. Podíem esperar tres, quatre, cinc anys, els que fes falta. I... bueno, perquè aquí en el país també hi havia nanes necessitats, no cal anar tant lluny, poder. I per això ho vam fer. Bàsicament perquè nosaltres, el fet de poder-ne tenir, de fills, doncs no ens venia... perquè vam decidir que l'adoptaríem un i que en tindríem un de biològic i vam pensar, doncs bueno, mentres esperem a l'adoptat doncs... tindrem el biològic. I així ho vam fer. Va ser així.

3.Quan estàveu realitzen els tràmits, vareu trobar l'ajuda i el suport suficient amb les entitats de la Generalitat?

Sí. En aquell moment ens vam dirigir a Benestar Social de la província de Girona, a Girona capital i cap problema. Allà ens van donar totes les informacions, vam passar tots els tràmits de papers que s'han d'omplir, els testos psicològics, i... que en aquell moment era... nosaltres ara mateix deu fer casi vint anys que vam iniciar els tràmits... i era molt més senzill que ara, tot el tema d'això, molt més. Sobretot el passar els temes psicològics e... ara els informes crec que els han de fer en entitats privades, els han de pagar... En aquell moment tot ho feia el departament, i... nosaltres no vam pagar mai ni una sola pesseta... res.

- Gisela: Per tant la vostra adopció va ser gratuïta?

La nostra adopció va ser absolutament gratuïta. No vam pagar mai res. L'únic que em va... que vaig haver de pagar és el desplaçar-me a Barcelona a buscar l'infant, però res més. La veritat. I després doncs posteriorment a buscar els papers definitius, que va ser al

cap d'un any i mig. I ja està, no vam pagar res... res, res. Després totes les coses van canviar. Va ser quan es va posar l'ICAA. Llavors els tests... les coses aquestes psicològiques les fa una entitat privada, les has de pagar, val diners... Però les nacionals en aquell moment no pagàvem res.

4.Quin període d'edat de l'infant vareu sol·licitar? Per quin motiu? Finalment es va complir la vostra petició?

No, no es va complir. (riures) Però... però bé, eh? Vull dir, nosaltres com que ja te dit que en podíem tenir doncs vam dir que l'edat realment no ens importava. Que... que ens era igual, que casi bé preferíem que no fos un bebè perquè nosaltres l'experiència de tenir un bebè pues... ja la tindríem quan tinguéssim el nostre fill biològic, no? I que, bueno, preferíem que els bebès fossin per... recent nascuts per famílies que no podien tenir fills perquè era una experiència maca poder tenir un bebè, no?

Però la llei no ens ho va permetre. En aquell moment el.. ara no ho se bé, però en aquell moment el... si tu tenies un fill biològic l'adoptat havia de ser més petit del que ja hi havia a casa. I llavors quan ens va tocar a nosaltres a les llistes el que va haver-hi era un bebè. I si nosaltres no haguéssim agafat aquell bebè perquè... perquè haguéssim dit que no pues pel fet de que volíem un nen més gran, ens haguéssim tingut que esperar que el biològic, la nena biològica que teníem, que en aquell moment ja tenia dos anys, doncs hagués tingut cinc anys o així per poder-ne fer l'adopció d'un de dos o tres anys. En aquell moment ens exigia la llei que es portessin un any, és a dir, el que es portarien dos germans biològics. I que no podia ser més gran que el que ja hi havia a casa, per qüestions no de l'adoptat sinó per la salut mental del fill biològic, no? Perquè clar, és com si el destronessin al biològic, no? Que sempre que arriba un bebè a casa destrones al que és més gran, destronar en el bon sentit de la paraula. Però bueno, en aquell moment no ens ho van permetre. Quan ens va tocar a les llistes ens van que era un bebè de vint-i-cinc dies. Bueno, no, tenia una setmana. Quan el vam poder anar a buscar tenia vint-i-cinc dies. I vam dir... bueno, doncs és el que hi ha i ja està. A més van canviar la directora de benestar social de la província i aquella dona casi bé ens va fer tirar en darrera amb l'adopció perquè ens deia que érem molt egoistes puguen tenir fills, que en volguéssim adoptar un. I bueno, vam tenir... me'n recordo que van venir aquí a aquesta casa i la recordo allà assentada a ella i anant intentat que... que tiréssim en darrera i que no adoptéssim. Pel fet que poguent tenir fills doncs que era un egoisme. I jo li vaig haver d'explicar que no, que jo no ho visc com un egoisme. Sinó que potser és més egoista el

què com a última opció, quan ja ha passat per in vitro, per inseminacions, quan ho ha provat tot diu “bueno, com que ja no, dons ara sí que n'adopto un”, no? Que el què de bona entrada doncs ja l'adoptat perquè ell creu en allò, i ja està, no? Però ens vam arribar, casi, a discutir, eh? Amb la psicòloga, que teòricament era psicòloga. Era la directora en aquell moment... I llavors com que ella va intentar això, dons llavors vaig dir “no, dons agafem el bebè. Em sap molt de greu pels pares que no en puguin tenir però és el que hi ha, i ja està. A més el Marcel va néixer amb problemes, i vam saber que hi havia dos famílies que no tenien fills i no en podien tenir, i l'havien rebutjat perquè no ens garantien que fos un nen sà. I quan ens van dir això, llavors jo encara em vaig enfadar més i vaig reivindicar més la meua posició d'altruisme, no? I vaig dir: “bueno, si a sobre pares que no en poden tenir, perquè no hi hagi una garantia de salut en un nen, no l'agafen. Em va semblar... Horrible i molt egoista per la seva part. I llavors jo vàldir dir: “Doncs ara em quedo aquest”. (rialles). Vull dir, que ja havíem decidit que sí igualment, no? Però vull dir que ens va fer... a mi al tenir diferents criteris amb ella em va ajudar a afiençar-me. Perquè hi havia gent que no podia tenir fills en aquell moment que ens va criticar. Per aquest fet, no? Que nosaltres ja havíem aconseguit l'adopció quan nosaltres en podíem tenir... Que els hi estàvem prenent possibles nens, no? En vam sentir de molts colors aquí, eh? Això és un poble. I en vam sentir de molts colors de gent que també estava a la llista.

5.Com va ser la vostra experiència durant l'acollida preadoptiva?

Nosaltres no vam tenir una preadopció. Passes a un seguiment per part de l'assistent social que et ve a visitar a casa, a veure si tot va bé, però clar, al ser un bebè al principi no hi ha conflictes. A més, com que nosaltres ja teníem la nena, ja sabíem el que era cuidar un bebè, pues no vam tenir més problemes.

6.La família propera al nen, va trobar alguna dificultat quan va arribar a casa?

Que va, estaven tots molt contents igual que si l'hagués parit jo. Va ser la mateixa il·lusió o més. No més, però diferent, no? Perquè clar, quan tu vius un embaràs ja l'estàs esperant, estàs nou mesos vivint això i tal, no? I tota la família del teu entorn també. I clar, això era tota una sorpresa, no? I... molt bé. Tant la família, inclús la filla biològica que teníem estava encantada amb el seu germà. I quan el vam a anar a buscar a l'hospital li va portar un “ossito” que encara el té, i li va posar allà al bressol i, molt bé.

7.El nen es va adaptar bé, o va tenir algun entrebanc a l'hora d'adaptar-se o integrar-se?

És clar... és que vint-i-cinc dies, ell era un bebè. Ell no va tenir cap problema en aquest aspecte. Tenia trastorns del son perquè havia estat vint-i-cinc sencers amb les llums enceses a la UVI. Però no, no va tenir cap problema. De bebès no hi ha problemes.

8.Un cop vareu tenir l'infant a casa, vareu trobar alguna dificultat a l'hora d'adaptar-vos vosaltres a ell?

No. A mi lo únic que em vaig trobar dificultós i llarg és el fet que no pots posar-li els teus cognoms fins que passa un temps. A tot arreu ell ja venia amb uns cognoms donats aleatòriament, ens van dir que per ordinador. I... l'has d'inscriure amb aquests cognoms, no? Vull dir... costa una mica quan dius: "és el meu fill", però no es pot dir "fulanito tal, tal tal", sinó "fulanito tal, tal, tal", no? En Marcel es deia: Miquel Jesús Calaf Tobau. Miquel Jesús li van posar a l'hospital on va néixer perquè... Ara no me'n recordo si era perquè el pediatra es deia Miquel i el metge que el va portar al món Jesús. No! Perquè va néixer a voltants de Nadal em sembla que li van posar Jesús. I Miquel perquè era el nom del pediatra, em penso. I Calaf i Tobau eren dos cognoms escollits, es veu, per un programa informàtic aleatori. I aleshores els cognoms reals nostres, no els va portar fins al cap d'un any i mig que t'envien la partida de naixement literal, que se'n diu. Que allà, en un cantó de la partida de naixement venen les dades amb els pares adoptius i al costat, venen els inicials, tal com ell estava en el primer registre. I llavors, per exemple, la targeta sanitària ens permetien posar-li els nostres cognoms. Però ja... Osigui, ell, a la partida de naixement que és el què val del registre civil, allà no figurava amb els nostres cognoms fins que va tenir un any i mig casi.

A més hi ha un període que, al no ser orfe, els pares el podien reclamar. Solen ser uns períodes d'uns vuit mesos, en aquell moment. Ara és que clar, les coses com van ara no ho sé. Són uns vuit mesos que la mare biològica el podia reclamar. El que passa és que al ser una menor, perquè la mare era una menor, va haver-hi la renúncia d'ella i la renúncia dels pares d'ella, com a tutors. I llavors, en aquests casos quan ja hi ha una renúncia per part dels pares, osigui dels adults, és rar que te'ls vinguin a demanar. Però que podria haver passat. Aquesta és l'única por que jo vaig tenir una mica així en la preadopció, no? Amb l'acolliment, diguéssim. És allò que vius una mica amb aquell aire de "uf... I si el reclamen?". Però són coses que et sabran molt de greu, evidentment, però que tu ja ho has de tenir clar.

9.Quant temps va passar des que vareu començar els tràmits fins que vareu tenir el nen a casa?

Quatre anys i un mes. Només. I dic només perquè en aquell moment van canviar el sistema de llistes a Catalunya. Perquè la mitjana era de sis, set anys d'espera. I a nosaltres, pel fet de que ja es fes en aquell moment, que enganxéssim el canvi de llistes per províncies i llista única dons ens va fer pujar per antiguitat i, en quatre anys i un mes just, teníem el nen a casa. Que comparat amb sis anys o set que portaven moltes famílies doncs...

(El canvi de llistes al que es refereix aquesta mare és que, a Catalunya, quan ella va començar els tràmits hi havia una única llista d'espera, a Barcelona, la qual servia per a tot Catalunya, fossis de la regió que fossis. Per aquest motiu el temps d'espera era de sis o set anys. Tot i això, la seva família va tenir la sort “d'enganxar” un canvi de sistema, ja que es va establir una llista d'espera per província, la qual cosa ho va facilitar tot molt més).

Per això et dic que tens un període de temps que ells ja t'ho expliquen que poden ser reclamats, o no, el període de que no portaven els teus cognoms i aquestes històries. I llavors tu això ja ho has de tenir com a molt paït i molt assimilat, no? Has d'assumir aquests riscos. És un risc que has de córrer i què saps que pot passar. Evidentment esperes que no passi, i si passa et sabrà molt de greu però que com més assumit ho tinguis millor. Clar, tu veus que van passant tres mesos, quatre, cinc... I dius: “Bueno, ara ja no trucaran, no?” Però qui et diu que als vuit mesos menys un tia no et truqui, no? I sobretot pues que clar, encara no tens els noms de la família adoptiva, no? I llavors, doncs aquest període és una mica així, no? Clar... te'l fas molt teu. És teu, vull dir... És el teu fill. Jo sempre he dit que les tres pitjors setmanes que jo he passat a la meva vida han sigut des del dia què em van notificar que havia nascut en Marcel i que si volíem podíem acollir-lo, fins que el vam poder anar a veure que van passar tres setmanes. Perquè com que va néixer malalt no ens el deixaven veure fins que no li donessin l'alta hospitalària. I per mi va ser horrible. Perquè saps que tens un fill que no pots veure, ni tocar, ni parlar, ni donar-li carícies... No em van permetre res. Això per a mi va ser lo pitjor de l'adopció. Lo altre... bueno, són papers. Que has d'anar fent tràmits i tràmits, entres en un cercle de paperassa, de tràmits i de tal, que ara està molt més complicat que abans, però bueno, si ho assumeixes és com tot, no? Avui dia has de fer papers per a tot. Això... és un mes.

10. La última pregunta és si em podries explicar quin va ser el vostre procés d'adopció des que vareu iniciar els tràmits fins que vareu tenir el nen a casa.

Vam trucar a infància, primer evidentment ho has de parlar amb la parella, no?. En aquest cas l'adopció era una il·lusió meva però no era una il·lusió de la meva parella. I aleshores, bueno, això es parla i quan decideixes tenir fills doncs ell va dir que sí. La meva parella va dir: "Bueno, a mi m'agradaria, si en podem tenir dos, poder-ne tenir un". I aleshores un cop decideixes, la parella està d'acord, doncs vam trucar a infància, ens vam informar i ens van derivar al Departament d'Infància dels Serveis d'Infància d'aquí de la província de Girona, que encara m'imagino que hi deu ser. A partir d'aquí, allà et posen en contacte, crec que la primera persona va ser una assistenta social, la Mercè, es deia. I després et van citant, et van explicant després ells com funciona tot el mecanisme, et fan omplir uns qüestionaris per veure si ets vàlid o no, i després passes per les entrevistes amb la psicòloga. Nosaltres en vam haver de passar dos o tres perquè això de que poguéssim tenir fills i que en volguéssim adoptar els hi estranyava una mica perquè no era lo habitual, lo habitual són pares que no en poden tenir i... ja està. I després esperar, esperar, esperar... De tan en quant et van trucant, et van dient: "no desesperis, tranquil·la". I ja està. I a partir d'aquí et donen et donen el vist i plau com a família d'adopció vàlida i lo altre és esperar. En el nostre cas va ser esperar. Vam esperar quatre anys. El nen va néixer el vint-i-u de desembre, a nosaltres ens comuniquen el vint-i-nou de desembre que hi ha un nen a maternitat de Barcelona amb aquestes característiques. Ens expliquen que és un nen... Prèviament, just uns mesos abans del mes de desembre, cap a l'octubre o així, va ser quan ens va venir a veure l'assistenta social i la directora del departament, que en aquell moment va canviar, i va venir a presentar-se i va ser la que casi ens va fer tirar en darrere, no? I nosaltres ens vam mantenir, vam dir que no, i que volíem una adopció. Que si no tenia més arguments que aquell doncs que nosaltres ja havíem passat els testos psicològics i tot estava favorable. No enteníem el perquè no podíem ser pares adoptius. Passat això, de l'octubre al desembre ens van oferir una altra nena, que aquests casos només els donaven a persones que tenien un perfil, no? Era una nena portadora dels anticossos del SIDA i llavors buscaven pares que ells creguessin que estaven una mica formats, no? En el nostre cas, com que tots dos som sanitaris, doncs van pensar que seriem una família òptima. Estàvem com a reserva nosaltres. Hi havia una altra família i al final aquella família va dir que si i llavors nosaltres, que també havíem dit que si, en davant, però clar, l'altra família estava per davant nostre. I després ja va ser això, ens van trucar el vint-i-nou de desembre, dient que el vint-i-u havia nascut, que era

un nen amb problemes, que no ens podien garantir la salut, ens van explicar més o menys el què havia passat en el part i que ens ho penséssim. I llavors, bueno, nosaltres vam parlar amb la parella i a l'endemà ja vam dir que sí, que fos el que fos que en davant. I el què passa és això, fins al dia setze de gener no el vam poder anar a veure per primera vegada. I el dia disset ens l'endúiem a casa.

➤La següent entrevista que vaig fer va ser a una dona que podria considerar-se a les primeres en adoptar a Roses. Actualment deu tenir uns seixanta anys i va adoptar a dos nens que avui deuen tenir uns trenta. Ella va dur a terme una adopció nacional ja que en aquell moment l'adopció internacional encara no es feia a Catalunya. Per reservar la seva identitat no diré els seus noms originals, sinó que el nen més gran serà en Marc i el més petit en Guillem.

1.Perquè vas decidir adoptar?

Pues mira, això ha sigut una de les coses que ja quan jo festejava amb el meu home, sempre havíem tingut clar que si no en podíem tenir l'adoptaríem. Osigui, que ja va sortir de dintre, suposo. Perquè no estàvem ni casats i ja parlàvem d'adoptar. Osigui, imaginat com va anar la cosa. Va ser: "Mira, si nosaltres no en podem tenir adoptarem". Osigui que ja devia ser una cosa que havia de venir.

2.Quin tipus d'adopció vareu dur a terme? Per quin motiu?

Nosaltres vam fer... Bueno, nosaltres vam anar a l'institucional, no? Abans les adopcions es feien a través de la Diputació de Girona. I llavors anaves a la diputació, i t'enviaven a Girona al centre que hi havia... Ara no ho sé. Ara és diferent. Es diu Mare de Déu de la Misericòrdia, que està quan entres a Girona, i no vam anar a la particular, perquè també n'hi havia que feien adopcions particulars. No, nosaltres vam anar a la pública, que diguéssim.

I vam fer adopció nacional, sí. Aleshores era adopció nacional perquè internacional no. Osigui era difícil la nacional, però és que la internacional ja era a dalt de tot. Era encara molt més difícil. Potser ara ha vingut a ser a l'inrevés, però quan nosaltres ho vam fer, perquè estem parlant de vint i nou anys en darrera, eh? Vam ser casi dels primers, no dels primers, però vaja... I en aquell moment la internacional era molt complicada, molt més que les d'aquí. Ja ho era de complicat, eh? Cinc anys vam estar. Cinc anys perquè al final

ens avisessin i ens donessin el nen. Cinc anys. En períodes de que ells venien a casa a fer visites, per veure l'ambient familiar i tot, i després que nosaltres anàvem allà, també. I entràvem amb psicòlegs que ens anaven fent preguntes i ells valoraven cada pregunta i aleshores tenies més punts o menys. Per veure si estàvem molt preparats per adoptar o poc. Això no ho he sabut fins després de les adopcions, no? El perquè hi havia tot això. Però en un principi ells no t'ho diuen si et miren si ets apte o no. Però després sí. Després ens ho van dir perquè nosaltres vam fer la segona adopció. I clar, dos que adoptessin dos nens vam ser casi dels primers. I això no era habitual, tampoc, aleshores. Però jo crec que a ells els hi interessava que els nens tinguessin un germà, que compartissin algo, m'entens? I vam trigar nou mesos pel segon. Cinc anys pel primer i nou mesos pel segon. Però ens va costar, eh? Ens va costar la constància. I veure que tu tens molt interès i que no és una cosa que la vulguis per bueno... Perquè una de les preguntes que et fan és que si tu, el dia de demà, vols al teu fill al teu costar perquè et cuidi. A un fill no el pots obligar mai a que et cuidi de gran. Aquesta era una de les preguntes clau que et feien. L'altre pregunta era què faries si te'l donessin negre. Què diries si, vint i nou anys en darrera et diguessin si vols un nen negre? Perquè ara res, eh? Ara és lo més normal del món. Però aquí hi havia negres, pràcticament. I llavors nosaltres vam dir que per nosaltres no hi havia cap problema, però que per a ell sí que seria un problema. Perquè es trobaria molt sol. Tot els nens blancs i ell negre. Aquesta era una de les preguntes que et donen. I després l'altre era si té algun problema. Perquè clar, de vegades les criatures neixen bé però d'altre no. Però és que a la vida també n'hi ha de problemes. Evidentment que no és fàcil. I vam dir: "Pues mira, si nos toca nos tocó, i què? En davant". Aquestes són les preguntes que recordo més perquè eren més impactants.

3. I amb la diputació, que era qui us va portar l'adopció, hi va haver algun problema?

No, tu anaves a la diputació i et feien aquest seguiment. I aleshores et donaven un advocat i aquest advocat et feia els tràmits d'adopció. I després anaves al jutjat i aquest home firmava conforme aquest nen es podia entregar a aquesta família. Els tràmits eren així abans, ara no sé com ho fan.

4. Quin període d'edat dels nens vareu demanar? I es va complir la vostra petició?

D'edat vam demanar... Em penso que en el primer era de naixement fins a un any. I en el segon, ja no ens importava. Ens era igual. Del primer sí que recordo que vam dir una edat. No sé si era un o dos anys. I el segon vam dir: "Que sigui el que Deu vulgui i andando".

A nosaltres ens els van donar recent nascuts als dos. Osigui, un tenia dinou dies i l'altre, en Guillem, en va tenir casi trenta perquè va estar molt malalt, molt malalt. I llavors, clar, tant malalt tampoc te l'entreguen. I aleshores aquest ens el van endarrerir uns trenta dies. Però ja et dic, el Marc res, dinou dies i ja està. T'ho diuen al cap de deu dies i després el vas a veure i estàs una estona amb ell. I després ja va estar. I en Guillem, vam anar-hi també als dinou dies o vint, però és clar, va començar a estar malalt pobret, i llavors van dir que aquell nen no l'entregaven. I bueno, vam estar així i... fatal. Estava pobret fet un desastre. I el director que hi havia allà, que era pediatra, el doctor Cornellà, era el director que hi havia aleshores a la llar. I va ser ell qui ens va dir que havíem de decidir, perquè creien que era del ronyó però no sabien ben bé què, en aquell ronyó. Que podia ser que hagués empassat porqueria i fos un problema fàcil o que fos un d'aquells problemes que s'han d'anar operant periòdicament. I ens van fer decidir, perquè ells no forcen mai. I nosaltres vam dir que ens era igual, perquè l'altre havia sigut un nen que no havia tingut cap problema i que si aquest tenia algo i nosaltres ho podíem solucionar, que ens el quedàvem. I aleshores el vam treure d'allà i ens el vam portar a Sant Joan de Deu. I allà, és clar, els metges de seguida van estar atents i van fer de tot. Me'n recordo que vam estar bastant perquè el nen perdia pes cada dia. I van estar mirant-lo fins que al final ens van dir: "Ojalà que tots els nens que hi ha a Sant Joan de Deu tinguessin el que té el seu fill". I jo vaig pensar que no tenia res. I ens va dir que el que tenia era una infecció molt gran d'otitis que ja l'hi havien netejat i que nosaltres només li teníem que vigilar. Osigui... com un miracle. Ens van recomanar que féssim un seguiment, ho vam fer i... mai més va tenir res.

5.Vareu tenir un temps d'acollida preadoptiva? És a dir, un període de temps en que es té el nen a casa però en cara no es té l'adopció plena.

No, aleshores era diferent. Bueno, suposo que si t'ho mires així sí que era el mateix. Nosaltres no teníem els papers arreglats i no els vam tenir fins al cap d'un any. Amb la particularitat que nosaltres vam tenir dues coses. És a dir, el primer, en Marc, que va ser un nen que per un motiu X la mare el va haver de deixar en adopció. I en Guillem, que aquest va ser abandonat. Aquest nen va néixer a la clínica de Girona, osigui, privat, i van dir: "Vinguin a buscar el nen que la mare no el vol". Era abandonat total, com si te'l trobessis a la porta. Va ser diferent, el mateix però diferent. Quan vam anar a inscriure'ls el jutge va dir que ens volia veure. Perquè no era normal tenir una adopció d'abandonament així. I el vam anar a veure i ens va voler conèixer i que li expliquéssim i jo li vaig dir: "Miri, si vostè

no ho té clar i vol que li porti l'altre, perquè jo ja en tinc un, aquest és el segon. El què passa és que un ha sigut d'una manera i l'altre d'una altra. I l'altre expedient el va firmar vostè, també". I llavors ell va dir: "No, no. No vull pas que em porti l'altre criatura ja ho entenc perfectament. Perquè clar, un abandonament així també pot passar que hi hagi hagut alguna il·legalitat, m'entens? I clar, això ho tenien molt en compte.

6. La família propera al nen, va trobar alguna dificultat quan va arribar a casa? Vosaltres, la parella, vareu trobar algun problema a l'hora d'adaptar-vos als nens?

No. Nosaltres no. Perquè saps que ens agraden molt les criatures. Això és una gran cosa. I clar, primer que ens agraden molt, i després que jo també tenia a la meva mare que m'ajudava molt. Osigui que a casa, bueno, eren com uns ninots. No vam tenir cap problema. Però és això, perquè ens agraden molt.

7. Els nens van tenir algun entrebanc a l'hora d'adaptar-se a la seva nova llar?

No. Mira, el Marc va haver-hi una cosa molt curiosa que ens va passar i és que nosaltres teníem una gossa que va tenir un part psicològic. I jo no sabia que això existís tampoc, sinó que m'ho va explicar el veterinari. Osigui, li surt la llet dels pits i jo vaig pensar: "Ai mare de Deu aquesta gossa que està prenyada". I la vaig portar i em van dir això. I em van dir que el què havia de fer era donar-li un ninot o algo i que ella fes com si fos el seu cadell. I quan li vam donar veies que anava tot el dia a munt i a vall amb el ninot. I aleshores, com que en Marc ja tenia la edat vaig pensar que era el moment d'explicar-li. I un dia vaig dir-li: "Mira, vine que t'explicarem una cosa. Has vist la gossa, què ha passat? Ella es pensava que podia tenir cadells i no n'ha pogut tenir. Però ella es pensava que sí. I ara va amb aquest ninot tot el dia com si fos el seu cadell. I als papes també els hi passa això. Hi ha vegades que els papes es pensen que poden tenir fills i altres vegades que no. I aleshores en vam anar a buscar. Veus que la gossa ha anat a buscar el ninot? Doncs nosaltres vam fer el mateix. Et vam anar a buscar a tu". I ell va dir: "Ah sí, mama? I a on em va posar?". I jo li vaig dir: "A dintre d'una cistella". I ell em va dir: "La tens?" I li vaig anar a buscar la cistella. I va agafar el cabàs, el va mirar ben mirat i bueno, molt bé. I em va preguntar: "En Guillem ho sap?". Perquè ells es porten dos anys. I jo li vaig dir: "No, perquè l'Arnau ara té tres anys i no ho entendria". I em diu: "Bueno, quan sigui més gran ja li explicaré jo". I la cosa va quedar així. I quan en Guillem va tenir cinc anys també li vam dir: "Mira, Guillem, vine que el pare i la mare t'han d'explicar una cosa". I ens va dir: "Si em vols dir que sóc adoptat, no cal que m'ho diguis, que en Marc ja m'ho ha explicat".

(riures).

I quan era petit i anava a l'escola, explicava la seva adopció. És clar, volia ser el centre d'atenció. I deia: “És que jo sóc adoptat. Jo vaig néixer a Nova York i allà van dir: Ui, masses nens, els hem de repartir. I quan ens van repartir a mi em va tocar Espanya. Però és clar, a Espanya havia d'anar a Madrid, però a Madrid també hi havia molts nens i em van portar cap a Barcelona. I llavors, a Barcelona també em van repartir i vaig anar a parar a Girona. I aleshores els meus pares em van venir a buscar”. I jo no ho sabia que explicava això. Però un dia una mare em va dir: “Escolta, és veritat que en Guillem és de Nova York?” (rialles). Osigui que imaginat la cosa del nen, la capacitat que té ver veure les coses, eh?

8.Quines inquietuds i pors us van acompanyar des del moment en què vareu decidir adoptar fins que vareu tenir els nens a casa?

No, jo inquietuds i pors no. El problema és que ho veia molt llarg. Ho veia llarguíssim, eh? Casi impossible, ho veia. Perquè cada vegada que anava allà i em donaven llargues sortia plorant. Cada vegada que pujava allà sortia plorant. Però la meva mare i la meva àvia, que eren unes persones molt arrancades, em van ensenyar que “quié la siguem la consigna, així que mai s'ha de baixar la guàrdia. Tu segueix, que a aquesta vida res és fàcil. I quan vols una cosa, has de lluitar per aquesta cosa”. I és així. I dèiem vale, la setmana que ve hi tornem. Perquè hi anàvem cada quinze dies, no deixàvem passar més. Hi anàvem cada quinze dies. Ens presentàvem allà i els hi dèiem: “Què? No és per res, eh? Però venim per si ens han de fer alguna pregunta o hi ha alguna cosa nova”. O els hi dèiem: “Passàvem per aquí i hem vingut”. (Rialles) I és clar, cada quinze o vint dies ens tenien allà. Sí, t'asseguro que el primer va ser “durillo”, el segon no, però el primer...

9.Em podries explicar com ho vareu fer des del principi fins al final, el procés d'adopció?

Jo me'n recordo que al principi vam anar a aquesta institució que no me'n recordo com es diu, i aleshores ens van dir que ens havien de fer uns tests psicològics i això, però que havíem d'anar a la diputació a inscriure'ns. Aleshores vam anar a la diputació i ens vam inscriure, però les visites i tot ho fèiem en aquest centre. I aleshores ja et dic, t'anaven valorant, venien a casa i veien l'entorn familiar o es quedaven a dinar... Osigui, vam estar anant i venint tots aquests cinc anys, eh? El procés era aquest. Ens deien: “Bueno, ara ja us tenim en compte, ja us anirem trucant i ja ens posarem en contacte...”. Però nosaltres

no esperàvem a que ens truquessin, nosaltres hi anàvem. I és clar, ells valoraven molt la insistència que tu donessis. Jo, és clar, d'anar-los a empipar cada quinze o vint dies, vol dir que en tens moltes ganes, eh? A part, que jo havia sentit dir a moltes persones: “És que nosaltres volem un nen d'ulls blaus, rosset...”. Volien un ninot. I allà no es pot anar així. Allà, gràcies que t'ho tongui'n. Si no és tan guapo és més lleig, i sinó “campis”. Mira, quan vam portar en Marc, en Marc era molt maco, era com un ninot. La gent venia i ens deia a veure si l'havíem escollit. I jo pensava: “Sí, allà com un mercat, els posen allà i els vas triant”. Mare de Déu quina mentalitat que té la gent. Ens va tocar el què ens va tocar, mira. També ens va tocar l'altre ben diferent.

Després dels cinc anys ens van trucar un dia i ens van dir que ja podíem anar-hi, que ja teníem el nen. I vam anar-hi volant. I aleshores te'l deixen veure, ja et dic, hi ha uns deu dies o així que hi vas per les tardes a veure'l i així. Amb en Marc va anar així. I després ja ens el vam emportar cap a casa i després l'advocat ens va iniciar els tràmits fins que vam anar al jutjat, i em penso que amb en Marc això va durar gaire bé un any. Perquè és clar, abans hi havia uns sis mesos en què la mare el podia reclamar. I després es feia la paperassa i totes les coses. I en Guillem, és clar, com que estava tant malalt, que no sabíem si es moria o si no es moria, si ens el donaven o si no ens el donaven, que és clar, vam estar molt més temps anant-hi. Fins que el doctor Cornellà ens va dir: “S'ha acabat, aquest nen ha de sortir d'aquí, perquè aquest nen aquí no farà res”. Perquè és clar, les germanes allà el cuiden, però no és el mateix que en una casa, eh? Que estàs vint-i-quatre hores pendent del nen. Allà hi ha altres nens. I per això va dir: “Si és que el voleu, us el podeu emportar”. I sí, sí, així va ser. I aleshores ell, al ser el pediatra, va ser el que ens el va portar. I ell treballava a Sant Joan de Déu, aleshores. I va dir: “Portem-lo a Sant Joan de Déu perquè jo no sé què té aquest nen, ben bé. Perquè no acabo de lligar-ho”. I va ser quan ens el van ingressar. I després res, estupendo. Va costar de refer-lo a aquest, eh? Molt. Pensa que la meua mare les primeres fotos no me les va deixar fer, eh? Perquè era com un conill, de tant pobret i tant misèria que era. En Guillem no li vam començar a fer fotos fins als sis mesos, imaginat.

I és clar, quan el jutge va veure que era abandono total va dir: “Bueno, i ara aquí què ha passat amb aquest nen? D'on l'ha tret aquesta gent?”. I per això va voler que hi anéssim, que hi anés el director de la llar. I després va ser quan hi vam anar nosaltres i li vaig dir: “Bueno, si vols, li porto l'altre criatura, i l'hi porto els papers”: I diu: “No, no. Els papers ja els tinc. Només volia parlar amb vostès”. I aleshores me'n recordo que ens va dir: “Bueno, com que li hem trigat tant amb els papers perquè jo he trigat tant a voler saber això

d'aquest nen, ara, tots aquests papers aniran accelerats. Li firmaré tot de seguida". I aleshores en poc temps vaig tenir els papers del segon.

10. I una pregunta una mica personal que si no vol no cal que la respongui. Vau haver de pagar aquestes adopcions nacionals?

No. No vam pagar res. Només la feina de l'advocat. Osigui, els horaris de l'advocat que va cobrar per fer el tràmit de l'adopció, és l'única cosa que vam haver de pagar. Després no vam haver de pagar res, a la Llar, res. Però clar, perquè ho vam fer per la pública.

El què passa és que nosaltres hi hem tingut molt de "roce" amb la Llar. Perquè el primer any que vam anar a buscar en Marc, osigui, ens el van donar el mes de juliol i a la següent pasqua que va ser Setmana Santa, com que teníem molta cosa de xocolata a la pastisseria (Són propietaris d'una pastisseria), amb les mones i això que havien sobrat, li vaig proposar al meu home de portar-les-hi als nens de la Llar. I el meu home em va dir: "Estaran plens de xocolata aquests nens, que vols anar a portar?". I li vaig dir: "Bueno, és igual, la desfan i fan xocolata desfeta". I sí, sí. Vam agafar els ous i les mones i cap a la Llar de Girona. I bueno, quan vam arribar vaig dir: "Bueno, ja se que potser en tindran moltes però bueno, els hi portem una mica de xocolata pels nens". I va dir la secretària: "Perdoni, com ho diu vostè això?", i jo li vaig dir: "Que li portem una mica de xocolata pels nens". I ens va dir que ens esperéssim un moment. Aleshores va sortir la directora i ens va dir: "Què diu que porten?", i jo li vaig dir: "Xocolata, que no els hi porten les mones, aquí, pels nens?" I diu: "Mai de la vida han tingut cap mona aquests nens". I vaig dir: "De totes les pastisseries que hi ha a Girona, algo els hi deu sobrar, no?". I va dir: "No, no. No ens he n'han portat mai". I des d'aleshores cada any portem la mona més grossa que fem a la pastisseria pels nens de la Llar.

11. Quina és la teva experiència com a mare?

Mira, l'altre dia encara ho dèiem amb el meu home. Lo millor que hem fet al món, adoptar. Lo millor que he fet. És una cosa increïble. M'emociono i tot. És lo millor, ho aconsellaria a tothom jo, eh? Que no és fàcil, però nena... és molt maco. És molt gratificant, moltíssim.

➤L'última entrevista que vaig fer va ser a una dona que, després de quedar-se vídua, va decidir fer una adopció internacional a Rússia. Aquesta dona, quan vaig anar a fer-li l'entrevista, tenia una llibreta amb tot el que havia fet a l'hora de realitzar l'adopció internacional. Per aquest motiu les preguntes varien, n'hi ha menys i potser són diferents, ja que ella primer va començar explicant-me tot el seu procés adoptiu i, després, jo li vaig fer algunes preguntes. Cal destacar que, al ser monoparental i tenir uns quaranta cinc anys, el nen que li van assignar tenia vora els set anys, al qual, tot i no ser el seu nom, l'anomenaré Andrei.

1.Els passos que va seguir la Susana a l'hora d'adoptar.

Jo vaig fer una adopció internacional a Rússia. I el primer pas que jo vaig fer per adoptar va ser anar a la Generalitat de Girona i a l'Institut Català d'Acolliment i Adopció (ICAA), i allà et fan una reunió informativa i et diuen les opcions que tens. Pots fer una sol·licitud a nivell nacional o internacional. Aleshores, com que la nacional és força complicada perquè els pares biològics no estan obligats a renunciar els nens jo vaig fer les dues sol·licituds. Una de nacional i una altra d'internacional. Amb la internacional vaig començar amb Etiòpia, perquè seguidament d'anar a aquesta sessió informativa et donen una carpeta amb tots els països on es pot adoptar actualment internacionalment. Aleshores allà et donen una sèrie d'avisos, et diuen: "Aquí és més complicat, o aquí poden monoparentals..." Depèn, no? I bueno, tu arribes a casa, t'ho mires tot i selecciones, no? Perquè cada país té uns requisits, no? Jo, per exemple, sóc monoparental i hi ha països que si no és una parella casada no deixen adoptar. N'hi ha d'altres que accepten les parelles de fet, i n'hi ha que no. Jo, al ser monoparental, la llista aquesta, si hi ha quinze països, se'm va reduir a cinc o sis, no? I bueno, n'hi ha alguns que potser t'hi has d'estar un mes, d'altres que has de viatjar dos o tres vegades, depèn.

Tu t'ho vas mirant i fas una sol·licitud a l'ICAA. I quan presentes la sol·licitud has de presentar uns papers. Ha de ser la sol·licitud amb només un país i l'edat del nen. El que passa és que si tu no saps com funcionen les coses... Si que t'expliquen una mica quan vas a la reunió, però és clar, tu no saps de què va, no? Llavors jo vaig fer una sol·licitud i vaig demanar una franja d'edat de tres a cinc anys. A Etiòpia. Aleshores et demanen una sèrie de papers quan emplenes la sol·licitud que són: un certificat mèdic, amb com estàs física i psíquicament, el certificat d'empadronament, un certificat de la renda i els ingressos que tens i el certificat d'antecedents penals.

Vaig fer les dues sol·licituds, la internacional i la nacional. Perquè et diuen que encara que sigui difícil, la nacional, però que ho provis. Que pot passar algo i no sé. I bueno, després d'enviar la sol·licitud t'has d'esperar a que et cridin. Jo vaig tenir sort i em van cridar molt ràpid. Em varen trucar al cap de quinze dies o així i et fan un estudi psicosocial. Hi ha una empresa que es diu ADIS i, primer tens una entrevista amb la coordinadora, i et diu més o menys si tens possibilitats o no. Perquè és clar, per fer-te aquest estudi et costa 1.000 euros. Llavors, si no tens possibilitats, ja no cal que comencis. Aquest estudi és perquè et tongui'n la ldoneïtat per adoptar. Primer tens una entrevista amb una coordinadora, que és una psicòloga, i et diu això, si pots fer-ho o no. Si ella ja no veu possibilitats, ja no fas ni l'ingrés ni res, ja et diuen que no cal que ho facis perquè no tens cap possibilitat. I si ella veu que hi ha possibilitats doncs ja et fan l'estudi i tu pagues 1.000 euros perquè te'l facin. L'estudi el fas un cap de setmana amb altres famílies, igual són deu o vuit famílies, amb unes preguntes, uns tests i una sèrie de coses. Després tens una entrevista amb una psicòloga, després et venen a visitar a casa teva, et demanen una sèrie de documentació sobretot a nivell econòmic, i bueno quan tenen tot això ho presenten a l'ICAA i allà hi ha un comitè tècnic d'avaluació. I tu t'has d'esperar a que t'arribi el Certificat d'ldoneïtat. A mi em va trigar tres mesos i quan el vaig rebre, Etiòpia es va tancar per monoparentals, i vaig haver de canviar la sol·licitud per un altre país, i vaig canviar per Rússia. Però com que l'estudi i tot això ja estava fet no ho vaig haver de repetir. I bueno, després vaig esperar dos o tres mesos més a que m'arribés el CI per Rússia. Osigui que al començament tot va anar molt ràpid, però després... després aquí se'm va parar una miqueta pel fet de que no podia adoptar a Etiòpia.

Llavors quan ja tens el Certificat d'ldoneïtat, has de contactar amb l'ECAI. A Rússia en aquells moments es podia fer amb o sense ECAI, però ara em sembla que has de passar directament per l'ECAI perquè hi ha hagut casos de nens que s'han mort i han passat coses rares. I llavors et fan passar per l'ECAI obligatòriament. Vaig conèixer l'ECAI la qual ens va posar en contacte amb una noia de València que és també monoparental i estaven més o menys... havíem començat els tràmits al mateix temps i estàvem, més o menys, en la mateixa situació. I amb aquesta noia parlàvem molt i ens va anar molt bé. Perquè, per exemple, jo el primer viatge que vaig anar a veure el nen el vaig fer abans que ella. I quan vaig arribar li vaig explicar tot com havia anat i tal. I llavors, el segon viatge, el va fer ella abans que jo i m'ho va explicar tot. I va anar molt bé.

2. Quant temps vas esperar des que et van donar el Certificat fins que et van dir que ja hi havia un nen i que el podies anar a veure el nen?

El certificat de Rússia devia ser al gener o així. Perquè el d'Etiòpia me'l van donar a l'octubre i vaig esperar tres mesos mes pel de Rússia, sí, devia ser cap el gener. I a l'abril ja hi vaig anar. Però el meu cas va ser molt ràpid perquè era un nen de sis anys. Osigui jo havia fet una sol·licitud d'un nen de tres a cinc anys i el nen ja passava dels sis anys. I llavors són nens que, osigui, hi ha les "cases cuna" i els orfenats. A la "casa cuna" estan de zero a tres anys, i a l'orfenat estan de quatre anys fins a divuit, vale? I els orfenats estan dividits en un grup de nens molt petits, que seria de quatre a set anys, més o menys, i després, a partir dels set anys, ja passen amb els grans. Bueno, això en el cas de l'orfenat on vaig anar jo, eh? Perquè m'imagino que hi ha de tot. Però al que vaig anar jo funcionava així. I llavors quan els nens tenen set anys ja passen amb els grans. I clar, els petitets allà estan en un grup, estan com en una família, més protegits i tal, però quan passen amb els grans ja és una altra història, no? Ja és campí qui pugui d'allà, no? I aquest nen estava en aquest pas, no? Que estava a punt de passar ja amb els grans. I és clar, ells miren a veure si abans que passin amb els grans els pot adoptar algú i tenen pressa. I llavors va ser molt ràpid i vaig haver de donar la resposta molt ràpid. Em van donar, em sembla que va ser un cap de setmana. M'ho van dir un dijous i em van deixar el cap de setmana perquè m'ho penses i això. Em van dir que si dins dels meus esquemes entrava un nen una mica més gran i clar, jo no m'ho havia plantejat. I vaig pensar bueno, si el nen està bé i tal... De seguida ja dilluns els vaig telefonar i els hi vaig dir que sí. Bueno, a part que em van enviar la foto, que no ho solen fer, és clar cada país és diferent, però a Rússia... Perquè primer t'assignen una regió, abans d'assignar-te un nen, com que Rússia és tan i tan gran t'assignen una regió. I a la regió que me va tocar a mi, allà no et donen foto ni res. Osigui tu vas allà en un primer viatge, tens una entrevista amb la viseministra i ella et diu el nen que t'han assignat. Però fins que no ets allà no t'ensenyen el nen. Però en el meu cas, jo els hi vaig demanar més informació, no? Que si acceptava un nen més gran m'havien de donar més informació. I bueno, em van enviar una foto i vaig veure que era un nen molt maco i bueno, li vaig veure una mirada molt directa i molt ferma. Em va agradar i de seguida vaig dir que sí. I per això va ser més ràpid, perquè era un nen més gran. Perquè tothom vol nens, la majoria de zero a tres anys. I de tres a cinc també però ja costa. Sí, tothom vol nadons i nens que encara no parli perquè es pensen també que deu ser molt difícil que arribin aquí amb una llengua estrangera i que els hi costarà molt de fer-se entendre, i... la veritat és que amb mi almenys, el meu cas, amb

l'Andrei va ser... Vull dir, el nen tenia unes ganes terribles d'integrar-se i d'aprendre i va anar molt ràpid. Feia tres mesos i ja ho parlava gairebé tot i ja ens enteníem i tot. I ara fa nou mesos i bueno, és un catalanet ja, sí. És una passada lo ràpid que van.

3. En el teu cas, vas fer dos viatges a Rússia, no?

Sí, vaig fer dos viatges. A Rússia en pots fer dos o tres.

I bueno, et segueixo explicant el que et deia abans. Tu tries una ECAI, quan obtens el Certificat d'Idoneïtat, i vas allà a veure com funciona. Hi ha molta gent que abans de tenir el Certificat d'Idoneïtat ja comença a mirar les ECAls, perquè hi ha països que igual en tenen quatre o cinc. Rússia és de les que en té més ECAls acreditades.

Llavors tu comences ja, si tens temps, comences a voltar i a preguntar a com funcionen i clar, quan et donen la idoneïtat ja saps a quina ECAI has d'anar, no? Clar, ja has voltat i perquè normalment no et donen d'una setmana per l'altra l'entrevista amb l'ECAI, igual te la donen després de quinze dies, un mes. I si ja has fet el recorregut doncs ja és tot aquest temps que avances, no? I clar, jo ho havia fet, ho havia fet amb Etiòpia, que més o menys ja vaig veure com funcionaven les ECAls, no? I després a Rússia, com que coneixia a bastant gent que havia adoptat a Rússia, ja sabia mes o menys quines estaven millor.

Aleshores tens una entrevista amb la coordinadora de l'ECAI que has escollit i ella et diu com funciona tot, quant et costarà i si t'interessa firmes un contracte. I quan firmes el contracte ja et fan fer el primer pagament. Llavors ella t'explica això, el que et costa i els viatges que has de fer, perquè és el que més interessa a la gent: quantes vegades haurà de desplaçar-se, el tems que hauran d'estar allà... a mi em van dir això, que podia fer dos o tres viatges.

El primer viatge és això, vas amb la viseministra, t'assigna la criatura i bueno, t'explica una mica aquest nen o aquesta nena si és abandonat, si és orfe... una mica la seva vida i les malalties que pugui tenir. Tu demanes un nen sà però els russos són molt seus i llavors no surten nens de Rússia si no tenen algo. Osigui han de fer un informe mèdic conforme aquest nen té alguna cosa, sinó no sortiria del país. Els nens completament sans no volen que surtin. Llavors sempre hi han malalties estranyes que tu no saps ni que existeixen i que no són res. Osigui, sembla que sigui algo molt greu, i no és res. Ho fan perquè aquest nen es pugui adoptar. Aquest primer viatge és una setmana i tot passa per Moscou. És a dir, et toqui la regió que et toqui tu sempre has de passar per Moscou, perquè allà està tot centralitzat, vale? I primer arribes a Moscou i després viatges a la regió. Com que és tan

gran, hi ha gent que ha hagut de viatjar de Moscou a la Sibèria amb tren o... Hi ha gent que t'explica uns viatges...

4. Hi vas anar sola o et va acompanyar algú, als teus viatges?

El primer viatge em va acompanyar una amiga, sí. Com que només era una setmana, doncs una setmana tothom es pot permetre marxar de la feina.

Però el segon viatge... jo vaig fer dos viatges. Fas tres viatges perquè per adoptar un nen rus has de passar per un tribunal de valoració, osigui, és un judici. I després d'aquest judici que dura dos dies, fins que la sentència no és ferma, t'has d'esperar deu dies. Llavors aquests deu dies hi ha molta gent que torna i després torna a viatjar a recollir el nen. Jo em vaig quedar aquests deu dies perquè el podia visitar. Osigui, jo durant aquests deu dies el vaig poder visitar cinc cops. I sembla que no però, és clar, un nen que l'has visitat tres cops o un nen que l'has visitat deu, hi ha diferència, no? Perquè en tres cops aquest nen t'ha pogut veure i poca cosa més, perquè estàs una hora. Et deixen estar una hora, i encara, perquè de vegades són tres quarts d'hora. I en canvi si aquest nen ja t'ha vist bé el cos, doncs ja ha anat agafant una confiança, ja és diferent. Jo penso que és interessant quedar-t'hi i poder-lo anar visitant. Aquest nen ja ve amb tu d'una altra manera. Encara que després l'adaptació sigui difícil perquè clar, pobret, pensa que canvia de idioma, de país, de gent que té al voltant, tothom és nou, vull dir, no els ha vist mai. Per a nosaltres és fort, però per a ell encara ho és més, pobret. Perquè un nen petit que tot és diferent, que no hi ha res, que... és molt dur per a ells, eh? Són mainada que passen un estrès i unes pors que... veuen cares noves cada dia. I tu vols que els hi digui hola, que sigui educat, i el pobre està... "Perquè li hauria de dir hola si jo a aquest no l'he vist mai, si no el conec?".

5. Quant temps va passar des que vas fer el primer viatge fins que vas fer el segon?

En el meu cas va ser molt llarg, molt. Molt perquè mira, el primer viatge el vaig fer a l'abril, havia de tornar a viatjar entre l'agost o el setembre, i no vaig viatjar fins el novembre. Això va ser perquè em van perdre uns papers, uns certificats mèdics... i llavors a l'agost tothom feia vacances. I bueno, vaig tenir una sèrie de problemes, suposo que més aquí que no pas allà a Rússia, eh? I es va endarrerir tot.

I després, quan vaig arribar a Rússia al segon viatge, la gent d'allà a Rússia estaven com una mica enfadats amb mi, no? Que com és que havia trigat tant. I vaig dir: "Bé, això pregunteu-ho a tots els intermediaris que teniu. Jo ho he fet tot el màxim de ràpid

possible, i tot tal com m'heu dit. Si entre mig hi ha hagut gent que no s'ha ocupat o que ha anat de vacances o que se'ls hi ha escapat alguna cosa, això ja és problema vostre, de les ECAIs, no?" Però jo ho vaig fer tot super ràpid i tot el que em van dir en el temps que m'havien dit. Però va passar això. I és clar, et sents molt enfadat i molt dolgut perquè penses que podries haver pogut tenir el nen o la nena aquí des del mes de setembre i no el tens fins al desembre. Perquè vam arribar el tres de desembre.

Però bueno, quan el tens aquí i tot va bé ja se't passa, no? Però ara mateix que ho recordo, doncs la veritat és que em fa molta ràbia.

Bueno, i si a mi se'm va fer llarg el temps d'espera, en el nen ja ni et dic. És clar: "Quan vindran a buscar-me?, i quan vindran a buscar-me?". I els nens no tenen noció del temps, als nens se'ls hi fa etern. El meu fill quan em va veure em va mirar com dient: "Em pensava que no arribaries mai!". (Rialles) I ara, coneixent-lo com el conec, amb el caràcter que té ja comprenc perquè em va mirar d'aquesta manera, no? Són impacients i, és clar, diuen: "Cuando me vendrán a buscar?", i allà els hi diuen: "demà, o d'aquí una setmana". Però clar, no acaba d'arribar mai... I clar, pobres, a ells se'ls hi fa molt i molt llarg. Però bueno, amb aquestes coses de la burocràcia no hi pots fer-hi res.

6. L'infant es va adaptar bé, o va tenir algun entrebanc?

Al principi és dur. Al començament és dur, sí. Per a ells és difícil i bueno, jo en el meu cas que no tenia cap altre fill doncs bueno. Amb la meua edat, trobar-te de cop i volta de viure sola amb el teu gos i tal, a trobar-te amb un nen que en aquells moments tenia set anys. És que és tot, és el menjar, els horaris,... els hi canvies tot. I bueno, ja a aquesta edat, pel que parlo amb els pares i així ja és una edat que volen ser independents, que volen manar... i és clar, si és un nen molt petit el fas anar a la teua manera. Si que et plorarà i demanarà les coses com fan els nens petits, no? Però un nen de set anys ja té un caràcter format i... però bueno. Bé, direm que bé. El que passa és que et proven, et proven cada dia. Volen manar. Osigui, a ells els hi assembla que sortir d'allà, d'un lloc on estan super controlats i tal, doncs pensen que surten d'allà i que aquí poden fer el que ells vulguin. I a més, quan tu vas allà, què fas? El que vols és guanyar-te'l. Llavors actues com un més. Jugues amb ell, fas tot el que ell vol... i clar, es pensen que sempre serà igual. I quan arribes a casa has de marcar unes normes, no? Però bueno... els primer tres mesos són... però bueno, es superen. Gràcies a Deu es superen.

Jo quan vaig anar allà, al segon viatge, me'ls volia emportar a tots. Eren un grup de nou, el grup de l'Andrei, eren nou nens que és com la seva família, no? Dormen junts, mengen

junts, van a l'escola junts, estan sempre junts, no? I bueno, te'ls emportaries a tots. Perquè tots són maquiíssims, super carinyosos, tenen moltes ganes tots de tenir uns pares, una casa i que els estimin... I penses: "Ostres, si ara pogués, si no fos perquè he de fer tants papers, me'ls emportaria a tots". Però quan arribes aquí penses: "Aj, si ho arribo a fer!".

7. La última pregunta és, quina és la teva experiència com a mare?

La meva experiència com a mare? Fantàstica. Aprens molt. Osigui estàs aprenent d'ells cada dia, cada dia. A escoltar-los, a observar-los... Perquè encara que siguin petits i t'assembla que pel fet que siguin petits saben menys que tu... "ni hablar". És això que diuen, la mainada tenen un... no sé. No sé si és pel fet que no tenen tantes coses al cap com tenen els grans que... que tenen com un sisè sentit, no? Tenen molta intuïció, i estan pendents de tot, i tenen molta capacitat per a tot, per rebre, per aprendre, per donar... és una passada. Per a mi és super positiu. Comprens moltes coses, que fins que no ets mare no les entens. Per entendre una cosa és la teoria i l'altra és la pràctica, no? I jo penso que tot s'ha de practicar.

8. Recomanes l'adopció?

Jo sí. Sí, sí. Totalment. Hi ha molts, molts, molts de nens. A mi, abans d'adoptar sentia versions de gent que deia: Es que els nens són del seu país i no els pots treure del seu país ni del seu ambient, que el nen ha d'estar amb els seus i tal, no? Sobretot amb els nens de races diferents, no? I això crea un dubte, no? Penses, estaràs fent bé o no? I la veritat és que jo penso que sí. Ells quan arriben aquí o al país que sigui fan un esforç molt gran i tenen moltes ganes de ser com els seus pares i de fan les coses com tu, els gestos... i tot. Copien, ho copien tot. I bueno, estan super contents. Jo tots els casos que conec, super bé.

Garantía en las adopciones

En situacions dramàtiques com la que ha patit Haití no són aconsellables mesures com l'acolliment temporal o l'adopció internacional, però, a més, la nostra legislació no permet adoptar en països que hagin patit un desastre natural, ja que no es pot garantir la transparència de tot el procés. És a dir, no es pot verificar la situació personal i familiar dels infants i per aquest motiu s'ha d'evitar prendre mesures com l'adopció i l'acolliment. D'altra banda, l'ICAA va decidir suspendre l'admissió de noves sol·licituds d'adopció a Haití l'any 2007, ja que després d'haver estudiat de forma exhaustiva les garanties de tramitació d'aquests processos el resultat sempre havia estat que eren insuficients.

SÍLVIA CASELLAS, Directora de l'ICAA.

Aquest article va ser escrit per la directora de l'Institut Català de l'Acolliment i l'adopció, Sílvia Caselles, i publicat el 29 de gener del 2010 al diari *La Vanguardia*.

Aquest article fa referència a les víctimes, concretament als menors, que van patir i quedar en situacions extremes de desemparament amb el terratrèmol d'Haití. La directora de l'ICAA aclareix que la nostra legislació no permet que es duguin a terme adopcions i acollides en països que han patit algun desastre natural i, per tant, que no es pot adoptar a Haití. Malgrat tot, ja s'havia deixat de tramitar amb aquest país des del 2007 ja que no donava resultats eficients.

Sílvia Caselles informa en aquest article que fins que Haití no es recuperi no es tornarà a tramitar amb dit país ja que els tràmits no serien del tot transparents.

Las peticiones de adopciones internacionales caen un 40%

La Generalitat registra un aumento del 25% de las nacionales.

Las solicitudes de adopciones nacionales aumentaron un 25% el año pasado, mientras que las internacionales cayeron un 40%, según el balance sobre infancia y adolescencia presentado ayer por el Departament d'Acció Social i Ciutadania. También destaca el aumento de un 6% de los menores tutelados en familias de acogida.

En el 2008, se registraron 848 solicitudes de adopciones nacionales menos que internacionales. Pero los números empiezan a igualarse. A 31 de diciembre del 2009, la petición de adopción de niños extranjeros sufrió un importante declive, pasando de 1.430 a 865; por el contrario, las nacionales pasaron de 582 a 730. Esto se debe a un doble factor. Por un lado, porque algunos de los países más solicitados para adoptar, en especial China, impusieron medidas más restrictivas a los solicitantes. Por otro, la conjuntura económica actual también influye, ya que el coste de las adopciones internacionales generalmente asciende a más de 1.200€, mientras que es mucho más reducido en las nacionales. El problema está en el tiempo de espera, el cual es muy prolongado en las adopciones nacionales. Desde el Departament d'Acció Social i Ciutadania no han facilitado datos, aunque el tiempo difiere mucho dependiendo de si es un bebé sano, un adolescente o un menor con alguna discapacidad.

Carme Capdevila, consellera de Acció Social i Ciutadania, destacó ayer el importante papel que tendrá la ley de Derechos y Oportunidades de la Infancia- en tramitación parlamentaria-. “Será el impulso definitivo, que nos permitirá avanzar muchísimo. Se agilizarán las gestiones y será más fácil”.

Aunque la prioridad de Acció Social i Ciutadania sean las adopciones nacionales, siguen teniendo más peso las internacionales (135 solicitudes más). Rusia, China y Etiopía representan el 75% del total de adopciones en el extranjero, pero empiezan a adquirir protagonismo países como Mali y la Generalitat está ultimando convenios con Vietnam.

La consellera Capdevila señaló que su departamento tutela en la actualidad 7.879 niños, lo que supone un incremento del 5,5% respecto al año anterior. Estos menores son atendidos por miembros de su propia familia extensa, en familias de acogida o en centros de menores. Cabe destacar que han aumentado más los niños atendidos por familias propias o ajenas que los que están en centros de acogida. En este sentido, desde Acció Social i Ciutadania se destaca que “siempre es preferible que un niño sea atendido en el

seno de una familia mientras se prolonga la medida de protección, ya que es el mejor entorno en el que puede crecer el menor”.

Actualmente, el 47,7% de los menores protegidos, un 4,4% más que en el 2008, sigue con su familia biológica, sea el padre o la madre, los abuelos u otros parientes. También hay más niños acogidos de forma voluntaria por una familia aghena (11%). Carme Capdevila recalcó la “solidaridad, altruismo y servicio de la sociedad” de las 1.499 acogidas desinteresadas.

Imma Pérez, secretaria de Atenció a la Infància i a l'Adolescència, atribuye el gran incremento de menores tutelados a un aumento de profesionales del sector y a una “mejor coordinación interdepartamental”, entre Salut, Educació y Acció Social i Ciutadania. Siempre que se detecta un caso de maltrato, los equipos de atención a la infancia estudian la situación y proponen una medida de protección. La primera opción siempre es que el menor se quede en su núcleo familiar con el control de los profesionales.

Capdevila comunicó que está prevista la puesta en funcionamiento durante este año de diez centros que supondrán la creación de 171 nuevas plazas.

ORIOL BOSCH, Barcelona.

Aquest article ens explica que, segons un informe del Departament d'Acció Social i Ciutadania, l'any passat les adopcions nacionals van pujar un 25%, les internacionals van baixar un 40% i el nombre de menors tutelats en famílies d'acollida també va pujar.

Així com el 2008 hi havia 848 sol·licituds menys d'adopció nacional que d'internacional, en 2009, les sol·licituds d'adopció internacionals van baixar molt i les nacionals van pujar.

Aquest augment de sol·licituds nacionals i baixada de internacionals, es deuen a, per una banda, les mesures restrictives als sol·licitants que han establert els països més sol·licitats i, d'altre banda, a causa de la despesa econòmica que suposa dur a terme una adopció internacional, ja que són més de 12.000€.

Tot i això, l'adopció nacional suposa un llarg període de temps d'espera, depenent de la situació i l'edat del menor. Davant d'aquesta circumstància, la consellera d'Acció Social i Ciutadania destaca l'important avenç que suposarà la llei de Drets i Oportunitats de la Infància ja que amb aquesta s'organitzaran les gestions i tot anirà molt més ràpid.

Malgrat tot, actualment, les adopcions internacionals segueixen tenint més pes, sobretot a Rússia, China i Etiòpia.

Avui dia, la tutelació de nens ha pujat un 5,5% respecte l'any passat. L'acolliment ha augmentat en les famílies pròpies d'acollida respecte els centres de menors ja que es considera favorable pel menor. Així doncs, ha pujat el nombre de menors protegits que segueixen amb algun familiar. La secretaria d'Antenció a la Infància i l'Adolescència relaciona aquest augment dels nens tutelats amb el també augment de professionals relacionat amb el tema.

La consellera de l'Acció Social i Ciutadana informa que aquest any hi haurà 171 noves places per menors gràcies a que es posaran en funcionament centres d'acollida.

EL MUNDO

DIMECRES, 28 D'ABRIL DE 2010

La Justicia brasileña permite adoptar a los homosexuales.

El TSJ reconoce por unanimidad el derecho de las parejas homosexuales a adoptar niños, en una sentencia considerada histórica.

La Sala Número 4 del Tribunal Superior de Justicia (TSJ) de Brasil ha reconocido por unanimidad este martes el derecho de las parejas homosexuales a adoptar niños, en una sentencia considerada como histórica por los propios magistrados que sentará jurisprudencia en el país latinoamericano.

Los cinco jueces de la sala juzgaban un recurso interpuesto por la Fiscalía del estado de Río Grande del Sur, en el que se solicitaba retirar la custodia de dos niñas que estaban a cargo de una pareja de mujeres desde 1998. El juez instructor del caso, Luís Felipe Salomão, ha argumentado que la voluntad de los niños debe ser respetada.

"Este es un juicio histórico porque reconoce la dignidad humana, la dignidad de los menores y de dos mujeres", señaló Salomão en declaraciones recogidas en la edición digital del diario 'La Folha'. "Esta decisión debe servir de guía para que siempre prevalezcan los intereses del niño que se adopte", dijo otro juez de la sala, João Otávio. La ley brasileña permite expresamente a las personas solteras adoptar niños, pero no así a las parejas homosexuales.

El dimarts 27 d'abril es va reconèixer a Brasil el dret d'adoptar a nens per part de parelles homosexuals i, dita sentència, es va datar com a històrica. En una sentència, donada per part de la Fiscalia de l'estat de Río Grande, es pretenia retirar la custòdia d'unes menors a una parella de dues dones, i el jutge del cas va argumentar que s'havia de respectar la voluntat dels nens. Però, el que és més important és que per davant de tot han d'anar els interessos del nen que s'adopti.

El parlament aprova la llei que agilitza les adopcions i les acollides

Tots els grups voten a favor del text, que preveu una despesa anual de 3 milions.

El parlament va aprovar per unanimitat la llei de la infància i l'adolescència, que reforça la protecció dels menors maltractats, agilita les adopcions estatals i crea l'acollida, per part dels professionals, de nens desemparats.

La consellera d'Acció Social, Carme Capdevila, va destacar "l'acord tan ampli" que ha aconseguit aquesta llei, que suposa "un canvi de paradigma, perquè situa els menors al centre del sistema, com a ciutadans de dret i no només com a objectes de protecció".

L'esmentada llei dedica un títol sencer al maltractament infantil i inclou una mesura que fa possible que sigui el maltractador qui abandoni la llar, per evitar que el nen maltractat per un membre de la seva família es vegi obligat a anar-se'n de casa seva.

També la nova legislació limita a dos mesos el temps màxim perquè els pares biològics del nen puguin oposar-se a la resolució d'acollida preadoptiva, amb l'objectiu d'agilitar els tràmits, que fins ara s'allargaven fins a tres i quatre anys.

Els partits de l'oposició van mostrar el seu suport a la llei, però van destacar la necessitat que la Generalitat aprovi en els seus pressupostos la partida necessària per desenvolupar-la, malgrat la retallada pressupostària que la situació econòmica eugura.

La memòria econòmica de la llei assenyalada una despesa anual de 2.820.000€, dels quals 235.000€ corresponen a la posada en marxa d'un Centre d'Investigació sobre maltractaments infantils, 1.125.000€ van destinats a augmentar el pressupost dedicat a prestacions per a menors en situació de risc i la resta es distribueix entre el servei Infància Respon, la Unitat de Detecció i Prevenció de Maltractaments infantils i Registre Unificat

del Maltractament Infantil, entre altres despeses derivades de la llei.

“Ens preocupa el tema econòmic”, va dir el diputat de CiU Josep Lluís Cleries, que va veure's ratificat en aquest punt per la representant del PPC María Ángels Olano, que va apuntar: “Sembla evident que les crisis ens portaran a retallades en moltes partides”. La voluntat d'aprovar unànimament aquesta llei va ser la nota predominant del ple, en el qual finalment el PPC va votar a favor, malgrat que en el seu moment va interposar una esmena a la totalitat per la seva oposició que la llei reconegués el dret de les menors a decidir sobre la seva maternitat.

Acollida especialitzada

La norma incorpora també l'acollida familiar permanent -quan el desemparament és definitiu però el menor no vol o no pot ser adoptat-, i l'acollida especialitzada, en què un dels cònjuges serà un professional de l'àmbit educatiu que es dedicarà, de manera exclusiva i remunerada, a la cura dels nens amb alguna discapacitat o malaltia crònica, o de grups de germans. Referint-se als deures i drets dels menors, Capdevila va subratllar que se'ls notificaran totes les resolucions sobre la seva situació, i que a partir dels 12 anys “podran impugnar-les”. En el cas d'infractors de menys de 14 anys, l'Administració empenirà accions de mediació davant de les víctimes.

A més, es reconeix el dret de les menors a decidir sobre la seva maternitat d'acord amb la llei estatal sobre l'avortament, i s'estableix la figura del procurador de la infància per centralitzar les queixes i sol·licituds de nens i adolescents tutelats. La llei té una memòria econòmica per al seu desplegament progressiu durant tres anys. Les mesures més urgents s'implantaran en un termini màxim de dos mesos, mentre que la resta es posaran en marxa durant els sis mesos posteriors a l'entrada en vigor de la norma.

Aquesta notícia recull l'aprovació de la llei de la Infància i l'Adolescència per part del Parlament. Dita llei pretén: reforçar la protecció dels menors maltractats, agilitzar les adopcions de l'estat i crear l'acollida de nens i desemparats per part d'especialistes.

Aquesta llei gira al voltant dels drets del nen i es centra, sobretot, en el maltractament infantil, fent així que, si es produeix una mal tractació, el maltractant ha d'abandonar la llar. Aquesta llei, a més, retalla a dos mesos el temps en què els pares biològics puguin reclamar el seu fill que ja es trobi en acollida preadoptiva, amb l'objectiu d'agilitzar els tràmits.

Tot i això, dita llei suposarà una gran despesa econòmica, ja que seran uns 2.820.000€ a l'any, els quals s'utilitzaran per: iniciar un centre d'Investigació sobre Maltractaments Infants, augmentar el pressupost que va dedicat a prestacions per menors en situació de risc i per altres despeses que generi la llei.

Amb aquesta llei, també neix l'acollida familiar permanent (que es dona quan hi ha un nen desemparat però que no vol o no pot ser adoptat) i l'acollida especialitzada (un de la parella serà especialista i podrà estar a disposició de nens necessitats).

En aquesta llei també s'inclou el dret de la menor de decidir la seva maternitat.

D'aquesta llei, en un màxim de dos mesos, s'instauraran les mesures més urgents i en els pròxims sis mesos les altres.

LA VANGUARDIA

DILLUNS 1 DE JUNY DE 2010

Italia niega la adopción a los que sólo quieran niños blancos

El Tribunal Supremo de Italia ha denegado la adopción a una pareja de Catania (sur) que había solicitado acoger a un niño con la condición de que éste no fuera de piel oscura o etnia no europea.

Además de negar la adopción, el Tribunal señaló que en casos como éste queda en entredicho la capacidad misma para adoptar de las parejas que pongan este tipo de condiciones a la adopción.

El posicionamiento del Tribunal Supremo responde a la instancia que la Asociación Amici dei Bambini (Asociación Amigos de los Niños) presentó ante el Tribunal Supremo después de que las autoridades judiciales de Catania declararan idóneos para la adopción a los padres que habían interpuesto estos requisitos discriminatorios.

El presidente de la asociación, Marco Griffini, expresó "gran satisfacción" ante la sentencia, calificándola de "histórica". Con ella, considera que el Tribunal Supremo "abre el camino hacia una adopción internacional libre de vínculos que impiden la concreta realización del proyecto adoptivo", desde el punto de vista "no sólo del color de la piel, sino también de la edad y el estado de salud" de los niños.

El Tribunal Suprem d'Itàlia ha denegat l'adopció a una parella que només acceptava l'adopció si el nen era blanc o d'ètnia europea i, com a conseqüència, quedaran denegades totes les adopcions que exigeixin el mateix.

Aquesta denegació va ser a causa de la idoneïtat que es va donar a la parella tot i que posaven aquestes condicions discriminatòries. El president de l'associació va considerar aquesta sentència com a "històrica", ja que això suposarà un avenç cap a una adopció internacional lliure de exigències dels nens.

LA VANGUARDIA

DILLUNS 17 D'AGOST DE 2010

El cardenal de Guadalajara llama al Supremo mexicano la "Suprema Decepción" y sugiere que se ha dejado sobornar

El prelado espetó: "¿Les gustaría que lo adoptaran un par de lesbianas o un par de maricones?"

El histórico aval de la Suprema Corte de Justicia de la Nación de México (SCJN) a las de niños por personas del mismo sexo del Distrito Federal, ha indignado al polémico cardenal de Guadalajara, Juan Sandoval Íñiguez, que descalificó a la Corte Suprema en términos muy duros, sugiriendo que se habían dejado sobornar para orientar el fallo en favor de las adopciones de niños por parte de homosexuales.

"No sé si a alguno de ustedes (declaró el religioso ante varios periodistas en Aguascalientes) les gustaría que lo adoptaran un par de lesbianas o un par de maricones. Creo que no", agregó el representante del grupo más conservador entre los obispos mexicanos, quien llegó a referirse al Alto Tribunal como la "Suprema Decepción".

Del otro lado, simpatizantes del colectivo homosexual mostraban su alegría por la que viene a ser considerada una importante victoria contra la homofobia en un país con el mayor índice de crímenes por homofobia en América Latina, sólo superado por Brasil, según un reciente informe dado a conocer por la Asociación Civil Letra S.

Frases como "Todos los derechos para todos, sin discriminación", e "Hipócritas amoraes", figuraban en las pancartas que enarbolaron a las puertas del Supremo los

simpatizantes de los homosexuales. También se congratuló por el fallo el Consejo Nacional para Prevenir la Discriminación (Conapred). "Hoy la SCJN ha enterrado la 'homofobia institucional' en México. A partir de ahí se termina el 'closet social' y las personas lésbico-gay-transgénero y bisexuales (LGTB) podremos salir a caminar libres sintiéndonos libres e iguales", dijo a Efe Jaime López Vela, director de la organización Agenda LGTB.

Ayer lunes el pleno de la Corte Suprema de México desestimó por nueve votos a favor y dos en contra una petición de inconstitucionalidad presentada por la Procuraduría General de la República (PGR, Fiscalía) contra las adopciones a parejas del mismo sexo.

Con la decisión los homosexuales del Distrito Federal contarán con los mismos derechos para adoptar a niños que las parejas heterosexuales. Fuentes de la SCJN explicaron a Efe que, como "acto civil" que es, una adopción concedida a una pareja homosexual del Distrito Federal "debe ser reconocida en el resto del país", no nada más en Ciudad de México.

En las discusiones, que comenzaron el pasado 12 de agosto, sólo dos magistrados de la SCJN, el presidente de la Corte, Guillermo Ortiz Mayagoitia, y el magistrado Salvador Aguirre Anguiano, se opusieron a la decisión final argumentado que matrimonio sólo lo hay entre una mujer y un hombre con el propósito de la procreación. Ambos señalaron que el matrimonio es una institución preexistente a la Constitución mexicana, que une "permanentemente" a un hombre con una mujer.

Sin embargo el Alto Tribunal ya había discutido y desestimado esos planteamientos después de que el pasado 5 de agosto avalara los matrimonios entre homosexuales en Ciudad de México, y hoy volvió a hacerlo y colocó al Distrito Federal en la vanguardia del reconocimiento a este tipo de parejas en el país.

Varios de los magistrados señalaron que estaban a favor de aprobar las adopciones por considerar que lo que hay en la Constitución mexicana es un compromiso con la defensa de la familia sin importar quién la forma.

Para Jaime Vela, de Agenda LGTB, el fallo final del Supremo respaldando la constitucionalidad de las adopciones aporta "tranquilidad" a "nuestras parejas, familias" y sobre todo, a "los niños que vamos a adoptar". Detalló que la semana próxima una pareja

de mujeres lesbianas, ya casadas, tiene previsto formalizar la que será la primera petición de adopción de una menor, hija biológica de una de ellas.

La pequeña, nacida en febrero pasado, podría convertirse en la primera niña que forme una familia legalmente reconocida con su madre biológica y la compañera de ésta, indicó el *activista.*

El organismo anunció que estará "vigilante" y dispuesto a "impulsar las acciones que lleven al pleno reconocimiento de los derechos de parejas del mismo sexo para que puedan tener en condiciones de igualdad el reconocimiento y el ejercicio efectivo de derechos y libertades, así como gozar de la protección del Estado" en México.

El Cardenal de Guadalajara va criticar al Suprem Mexicà d'haver-se deixat sobornar, ja que anava en favor de les adopcions per part de parelles homosexuals.

Per una banda, el Cardenal de Guadalajara va presuposar que a ningú li agradaria ser adoptar per "una lesbiana" o un "maricó".

D'altra banda, el col·lectiu homosexual es mostrava alegre davant el suport per part del Suprem Mexicà, ja que també s'acabava amb la homo fòbia que hi havia a Mèxic.

D'aquesta manera les parelles homosexuals tindrien els mateixos drets que les heterossexuals a l'hora d'adoptar.

En les discussions que van iniciar-se el passat 12 d'agost, només dos magistrats van estar-hi en contra, ja que consideraven que els matrimonis només han d'estar formats per un home i una dona. Tot i això, el 5 d'agost, l'Alt Tribunal ja havia avalat els matrimonis homosexuals i, a més, molts magistrats havien estat d'acord perquè, segons la Constitució Mexicana, hi ha un compromís en defensar la família independentment de qui la formi.

Jaime Vela va anunciar que la pròxima setmana es podria donar la primera família adoptiva legal formada per dues dones i reconeguda a Mèxic.

L'organisme va anunciar que estaria atent perquè es produís sempre el reconeixement de les parelles homosexuals.

Una agencia católica británica de adopción no podrá discriminar a los homosexuales

Catholic Care pretendía quedar exenta de la nueva ley británica que prohíbe discriminar por orientación sexual.

Una agencia católica de adopción que recurrió en Reino Unido contra la prohibición legal de discriminar a las parejas homosexuales deseosas de adoptar a un niño ha perdido su recurso, señaló hoy en un comunicado el ente oficial que regula el trabajo de las organizaciones benéficas, Charity Commission.

La agencia, Catholic Care, radicada en la ciudad de Leeds, pretendía quedar exenta de la nueva ley británica que prohíbe discriminar por orientación sexual a fin de acatar las enseñanzas de la Iglesia católica, que se opone a la adopción infantil por parejas homosexuales. Según la Charity Commission, los homosexuales pueden ser padres como los demás y las opiniones basadas en la religión no justifican que se les discrimine. Catholic Care, que lleva más de un siglo dedicada a buscar a padres adoptivos, es una de una docena de agencias católicas británicas obligadas a cambiar de política hacia los homosexuales desde que el Parlamento aprobó en 2007 una nueva ley de igualdad, que prohíbe discriminar a los homosexuales.

Otras agencias han cerrado mientras tanto o han optado por desvincularse de la Iglesia católica para poder seguir ejerciendo su labor, pero Catholic Care insistió en seguir limitando las adopciones a parejas heterosexuales.

Un oficial de Charity Commission informa que la intenció discriminatòria de l'agència catòlica Chatolic Care del R.U ja no podrà discriminar als homosexuals que vulguin adoptar.

Aquesta agència no volia complir la llei britànica que prohibeix tals discriminacions ja que, segons Charity Commission afirma, els homosexuals poden ser també uns bons pares.

Cotholic Care, com dotze agències més, s'ha vist obligada a acceptar les parelles

homosexuales amb l'aprovació de la nova llei d'igualtat. Tot i això, la Catholic Care intentava seguir limitant les adopcions per part d'homosexuales.

EL MUNDO

DIMARTS 24 D'AGOST DE 2010

Los niños de la madre Teresa

La pequeña Sonal está emocionada. Mañana vendrán a buscarla sus padres adoptivos. Esta niña de seis años comenzará entonces una nueva vida en Suiza, lejos de sus amigos en "Shishu Bhavan", el orfanato de las Misioneras de la Caridad en Calcuta.

Sonal conoció a sus nuevos padres hace unas semanas. En una foto pegada a la pared de su habitación, junto a muchas otras, los tres sonríen a la cámara.

El trabajo de la orden creada por la madre Teresa de Calcuta se asocia generalmente con el cuidado de enfermos terminales. Pero también los niños fueron siempre objeto de su atención.

"Cuando la madre Teresa comenzó a visitar los barrios marginales de Calcuta, vio niños por todas partes", cuenta la hermana Andrea, de 71 años. "Niños desatendidos por sus padres, abandonados o expulsados, también enfermos y discapacitados". Los primeros protegidos de las monjas fueron tres hermanos acogidos en el centro de enfermos terminales de la orden.

El orfanato 'Shisu Bhavan'

La madre Teresa inauguró el orfanato "Shishu Bhavan" a mediados de los años 50, poco después de la fundación de su orden. En principio, se trató de una "casa para lisiados y niños no deseados", recuerda la hermana Andrea. "Ahora ya no usamos esos términos, pero el trabajo sigue siendo el mismo".

En una parte de las instalaciones, que fueron constantemente ampliadas a lo largo de los años, reciben cuidado niños desnutridos. En el piso superior, las monjas y voluntarios de todo el mundo se ocupan de niños discapacitados física y mentalmente. Además de atención, los pequeños reciben también tratamiento médico, incluyendo fisioterapia.

Existen además habitaciones para embarazadas que no podrán conservar a sus bebés. "Después de que las mujeres dan a luz en alguno de los hospitales con los que

cooperamos, los niños vuelven a nosotros", dice la hermana Andrea. "Poco después comienza el proceso de adopción".

Muchos de estos niños viven más tarde junto a los huérfanos en el otro sector de "Shishu Bhavan". Unos 150 niños y niñas habitan dos plantas, arriba los pequeños de hasta dos años, y debajo los mayores. Además del juego y la diversión, los mayores reciben una estricta educación. "Entre otras cosas, les enseñamos modales en la mesa y a prestar atención en clase", explica la hermana Jeanne d'Arc. "Porque queremos que más tarde se integren sin problemas al mundo de afuera".

La Esperanza de la adopción

Gracias a sus contactos, la orden puede encontrar una casa para la mayoría de los niños. "Primero buscamos padres adoptivos en Calcuta y sus alrededores, luego en el extranjero", dice. Sobre todo las hermanas y los pequeños con discapacidades leves no encuentran lugar en la India.

La última decisión sobre la adopción está en manos de un tribunal que pregunta a los niños si efectivamente desean ser adoptados. "Nadie es obligado, porque el bienestar de los niños es la máxima prioridad", afirma Jeanne d'Arc. La orden se encarga en principio de los que quieren quedarse. Más tarde reciben una formación profesional o algún tipo de capacitación. "Encontramos sitio para todos".

A Calcuta és on es troba l'ordre de la Mare Tresa de Calcuta, la feina de la qual està relacionada amb l'atenció, sobretot, de nens terminals, a causa de la quantitat de nens desatenguts que es va trobar en diferents pobles que va visitar.

A mitjans dels anys 50, va inaugurar l'orfenat "Shishu Bhava", amb l'objectiu de recollir nens abandonats o no desitjats.

L'orfenat està dividit en diferents parts, ja que, en una part es troben els nens desnodrits els quals reben atencions. En el pis superior es troben nens amb discapacitats físiques i psíquiques, els quals reben atenció mèdica i fisioteràpia. A més, també hi ha habitacions per a dones embarassades que després no podran cuidar el bebè.

En aquest ordre hi ha uns 150 nens i nenes que, a part de jugar, quan ja són més grans, reben una educació força estricta perquè puguin afrontar el món quan sigui adults.

Amb els seus contactes, la Mare Teresa de Calcuta aconsegueix trobar adoptants de l'Índia per a casi tots els nens, però les germanes i els discapacitats tenen més dificultats de ser adoptats. Tot i això, si hi ha nens que no volen ser adoptats, poden quedar-se a l'ordre.

Xerrada: Girona 2 d'octubre de 2010. “La Veu dels Adoptats”.

Dissapte 2 d'octubre de 2010 vaig assistir a una xerrada oberta a tots els públics que es va fer a Girona, concretament a l'Auditori Narcís de Carreras i que va tenir una durada d'aproximadament tres hores. Estava organitzada per l'AFAMEX (associació de famílies adoptants a Mèxic) en col·laboració amb FADA (Federació d'Associacions per l'Adopció). Amb aquesta xerrada es donava per primera vegada a Girona veu als adoptats, és a dir, la Iolanda, una dona adoptada que actualment té 33 anys donava veu als adoptants amb l'ajuda de tres persones més amb coneixements de l'adopció.

A la xerrada hi van assistir algunes famílies adoptives i va estar constituïda per quatre persones molt vinculades amb l'adopció des de diferents àmbits. Hi havia la Bea Scharpenberg, acutal president de l'AFAMEX; la Carme López de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció de Girona; el Francesc Acero de Fada i la Iolanda Serrano, pedagoga, vicepresidenta de *La Voz de los Adoptados* a Espanya i coordinadora de *La Veu dels Adoptats* a Catalunya.

La xerrada va començar amb una introducció per part de la Bea Scharpenberg en la qual ens parlava de les preocupacions comunes que tenen les famílies adoptants sobre l'adopció: l'adolescència i l'escola. Com a conseqüència que el 75,9% de les consultes postadoptives que fan les famílies de l'estat espanyol tenen relació amb aquests temes, es va demanar a la Iolanda Serrano que fes aquesta xerrada. També va explicar en què consisteix la Veu dels Adoptants, que és una associació en la qual s'han unit els adults adoptats per tal d'ajudar-se entre ells i als pares adoptius.

A continuació, la Bea Scharpenberg va passar la paraula a la Carme López la qual ens va informar sobre uns serveis de l'ICAA de la pre i post adopció. Aquests serveis es van posar en marxa el maig de 2009 amb l'objectiu de fer front a totes les necessitats que planteja la criança i l'educació dels fills adoptats al llarg del seu procés evolutiu i que, a

més, requereixen un assessorament i una intervenció tècnica per part de professionals.

Ens va informar que a Catalunya en els anys 2004 i 2005 hi va haver un important increment de sol·licituds i adopcions internacionals però que, des del 2007 fins al dia d'avui, s'ha produït una gran davallada.

Ens va explicar que recentment han el·laborat, dins d'aquest servei post adoptiu, un apartat que es centra en la recerca d'orígens dels adoptats. Perquè aquest servei funcioni correctament han calgut la col·laboració d'especialistes, com psicòlegs i terapeutes, per tal d'acompanyar a aquestes persones que volen conèixer els seus orígens. A més, va explicar que cal evitar que la persona adoptada assoleixi un sentiment de lleialtat a la seva família adoptiva i que, com a conseqüència, no s'atreveixi a demanar als seus pares quins son els seus orígens per por a ferir-los. D'aquesta manera, és imprescindible que mai s'hagi amagat res al fill adoptat sobre el seu passat.

Ens va informar sobre les fases que consitueixen aquest servei postadoptiu:

- **Consulta, orientació i intervenció.** Consisteix en un espai on els sol·licitants es poden sentir escoltats, respectats, no jutjats i on puguin exposar els seus dubtes, sentiments i desitjos. A més, també es facilita a les famílies adoptives informació sobre la psicologia dels menors, les diferents etapes per les quals passa un menor adoptat i ajudar-los a prendre decisions.
- **Treball en grups.** Es planteja un espai grupal per famílies adoptives i també fills per tractar diferents temes, necessitats i dificultats que puguin aparèixer davant d'aquest procés. L'objectiu d'aquest treball en grup es basa en el coneixement i la possibilitat d'intercanvi amb persones amb les mateixes experiències i dificultats.
- **Recerca d'orígens.** Aquesta és la fase que l'ICAA té menys desenvolupada i consisteix en un espai d'acompanyament i assessorament jurídic, psicològic i social en el procés de recerca d'orígens que inclou un procés de mediació.

Aquesta fase es pot donar quan una persona major d'edat vol conèixer els seus orígens. L'ICAA, que té guardats els expedients dels adoptats, inicia un procés que consisteix en realitzar com a mínim dues entrevistes amb la persona adoptada on s'intenta quina demanda fa i exactament què vol conèixer. A continuació l'ICAA fa la revelació de dades administratives, jurídiques i de la història familiar. Aleshores, si la persona desitja conèixer la família biològica es pot iniciar un procés de mediació en els quals els professionals es posaran en contacte amb la família biològica per preguntar si estaria disposada a conèixer el seu fill biològic.

La Carme López va destacar que actualment la majoria de processos de recerca d'orígens

estan aturats i que actualment no hi ha ningú a Catalunya que hagi acabat el procés. A més, va destacar que, sobretot quan s'ha dut a terme una adopció internacional és molt més difícil aconseguir aquest procés de mediació perquè acostuma a haver-hi molt poca informació sobre el tema.

Tot seguit, la Carme López va passar la veu al Francesc Acero, un pare adoptiu que va presentar FADA, una organització que representa a unes 3.000 famílies adoptives.. Aquesta és una organització que va créixer per ajudar a les associacions de famílies adoptants que estaven iniciant les seves adopcions però que actualment està canviant una mica la seva línia. És a dir, ara es centra més a l'ajuda a les famílies des del punt de vista de formació postadoptiva.

Va explicar que aquestes famílies necessiten l'assessorament, l'ajut i la veu dels adoptats per saber reaccionar quan els seus fills els demanin informació mitjançant senyals, ja que rarament demanen ajuda i informació de manera directa, és a dir, mitjançant paraules. Per aquest motiu considera tant important la veu dels adoptats perquè d'alguna manera és la veu dels seus fills. Creu que, d'aquesta manera, es podrà controlar molt millor la situació i no caldrà acudir a serveis post adoptius.

A més, va explicar que tot fill adoptiu porta una història i un passat amb ell i que, moltes vegades, no expliquen res sobre això per por a fer mal als seus pares i perquè creuen que aquests no volen parlar d'això. El Francesc va destacar que aquests col·loquis han de servir perquè quan els fills adoptius diguin alguna cosa relacionada amb el tema els pares no s'espantin ni esquivin el tema, sinó que en parlin amb total normalitat. Perquè s'els hi pugui explicar la seva història completa, no una fantasia. Va destacar que els seus fills no han nascut en una avió, sinó que, com tots, han nascut de la panxa d'una senyora i aquests nens tenen tot el dret a saber-ho. A més, va donar importància al fet que ho han de saber per la família, perquè si ho senten a l'escola abans que a casa, poden creure que els pares els hi han amagat informació i que no els hi són sincers. És aleshores quan pot nèixer una desconfiança cap als pares que, obviament, és innecessària i evitable.

Per últim, va recalcar que els fills adoptats són igual que els biològics, però que porten amb ells una "maleta" amb un passat i que, a més, aquests nens, en un moment donat, donaran una sèrie d'avisos que els pares hauran de saber entendre i reaccionar adequadament davant d'aquests.

Tot seguit, el Francesc va passar la veu a la Iolanda Serrano.

La Iolanda, que és una dona adoptada a Catalunya i que el dia de la xerrada feia 33 anys, ens va explicar la seva història. Va començar explicant que el fet que fos el seu aniversari

també la feia estar nostàlgica i pensar que, feia 33 anys arribava a aquest món i però que a la vegada va haver-hi una separació amb la figura de la mare biològica.

Amb un dia d'edat ja va ser adoptada per la seva família i explica que des de sempre ha sapigut que és adoptada i que no recorda quin dia li van explicar, sinó que va créixer sabent-t'ho. Tot i això diu que es sentia com una filla de segona categoria i que va posar “barreres” perquè no es sentia còmoda i mai volia parlar del tema. A més, destaca que actualment amb la persona que més li costa parlar del tema és amb la seva mare simplement perquè no s'hi veu amb cor, li falten forces i no troba les paraules adients per les seves emocions. D'aquesta manera va aconsellar als pares que estiguin sempre receptius als seus fills i que entenguin que moltes vegades aquests no voldran parlar del tema.

Diu que ella va viure una infància molt feliç i que mai es va plantejar l'abandonament. A ella no li va arribar la “crisis” a l'adolescència sinó que li vingué als 31 anys aproximadament com a conseqüència d'un seguit d'esdeveniments: es va quedar sense feina, es sentia inestable i conflictiva, tenia una relació difícil amb la seva mare, tenia una relació cada cop més fracassada amb la seva parella i tenia problemes amb els amics que, tot i estar al seu costat, els hi costava tractar amb el seu caràcter. De tal manera que veia que tot el seu món se li escapa de les mans. Fins aquell moment mai havia relacionar aquest fet amb l'adopció.

Aleshores, per sortir en davant, se li va ocórrer buscar per internet i va trobar el blog d'una persona adoptada en el qual ella veia reflectits tots els sentiments que sentia, era com un mirall. Gràcies a aquest blog va fer un curs a la universitat de Barcelona de programació neurolingüística on va conèixer a qui dirigia aquest curs, la Pilar, que li va transmetre molta confiança i amb qui va començar una teràpia.

Gràcies a aquests fets, va perdre la por i la vergonya a l'adopció, va canviar el sentiment de “filla de segona” a “filla de primera categoria” i, al cap de tres mesos, ja va començar les seves conferències.

La Iolanda va explicar que avui dia es troba en el procés de “la recerca de orígens” i que actualment està en contacte amb un mediador que és la persona que parlarà i prepararà a la seva mare biològica per tal de poder iniciar un contacte amb ella. Explica que la seva motivació per conèixer els seus orígens no és tant per la figura de la mare sinó perquè sap que té germans i té la necessitat de tenir algo que biològicament sigui seu. Ella busca els seus orígens perquè vol completar la seva història, el seu puzzle. Valora molt positivament que la seva mare estigui sempre al seu costat i que sigui ella qui la motivi per

buscar els seus orígens perquè d'aquesta manera enten que no li està fent mal.

Arribats a aquest punt de la xerrada la Iolanda va començar a parlar sobre: l'adopció i l'escola (de 0 a 18 anys). Va iniciar explicant les característiques que tenen els nens adoptats: l'instint de supervivència (molts nens són supervivents perquè han viscut situacions molt dures i que els ha pogut marcar), el nen incomparable (no es poden comparar els nens adoptats amb els que no ho són), nens amb dificultats a l'hora de dormir, pot ser un nen que "s'enganxi" als pares o que pel contrari sigui un nen que no vulgui tant de contacte amb els pares, el desenvolupament en escala (els nens adoptats es desenvolupen d'una manera no tant constant com un nen no adoptat), fases de regressió a la infància, el nen seductor (que té molt assolit el fet que ha d'estar agraït per ser adoptat perquè li ha dit l'entorn) o el nen independent (que li és tot molt més indiferent), por al rebuig i l'abandonament, no permanència de les coses (els nens que han estat adoptats amb una certa edat els hi costa creure que les coses perduren en el temps i en l'espai perquè tot el que han tingut ha desaparegut), la fragilitat en les necessitats primàries (l'alimentació, l'afecte, etc.) i l'instint del "petit salmó" (anar a contracorrent).

La Iolanda i les organitzacions recomanen que l'escolarització es faci més endavant, no tan bon punt arriba l'infant a casa, perquè el que s'ha d'aconseguir primer és el vincle, que no es produeix d'un dia per l'altre, entre fill adoptiu i pares adoptants. No s'ha de retrassar gaire però no ha de ser el més important.

Recomana també que primer es contacti amb l'escola i que s'eviti que el nen tingui por a l'inici escolar, ja que quan arriba tot li és desconegut. Diu que s'ha d'explicar a l'escola que l'infant és adoptat però que no cal que s'expliqui la seva història, perquè és íntim.

Explica, a més, que s'ha de tenir en compte el fet de relacionar que quasi tot nen adoptat sigui hiperactiu ja que, moltes vegades, es confon aquesta hiperactivitat amb el fet que el menor no sàpiga gestionar bé els seus sentiments.

A continuació va fer una relació entre les diferents edats dels nens (adoptats o no) i les seves consegüents reaccions davant del tema.

- **De 0 a 4 anys:** Els nens adoptats acostumen a sentir-se orgullosos amb el fet de ser adoptats ja que ells no conceben la diferència que suposa ser o no adoptat. Els nens que no són adoptats tampoc conceben aquesta diferència i d'entrada tampoc té problemes amb la seva adaptació.

- **Dels 5 als 6 anys:** Aquesta és l'etapa en que els nens es comencen a fer preguntes i l'entorn també afecta. Neixen preguntes com: ¿Jo vaig estar a la teva panxa?. A més, comencen a ser conscients que hi ha diferències entre ser o no adoptat i en el físic.

- **Entre els 7 i 11 anys:** És l'etapa en que es deixa la infantesa i es comença l'adolescència. Els nens adoptats conèixen i entenen els trets bàsics de l'adopció, inicia el pensament cap a l'abandonament. És una etapa en que surgeixen preguntes però en la qual també és pot reaccionar amb la negació. Molts infants no volen saber res sobre la seva adopció. Moltes preguntes que surgeixen són: ¿Per què he estat adoptat jo, i no un altre?, ¿Per què no es van quedar amb mi?, ¿Vaig fer algo malament?. Molts nens tenen el pensament intern que han estat abandonats perquè han fet algo malament i els pares han d'intentar fer-los veure que és un pensament totalment equivocat.

L'alumne o nen que no ha estat adoptat encara no entén els conceptes bàsics de l'adopció però comprenen que és algo que passa quan els pares biològics no poden fer-se càrrec del nen. Tot i això, molts d'ell acostumen a pensar “me n'alegro de no ser adoptat”. A més, aquests nens conceben l'adopció com a bona si el subjecte els hi cau bé, però si no els hi cau bé, consideren que l'adopció és dolenta. És a dir, tenen una concepció de l'adopció molt subjectiva i personal.

En aquesta etapa hi ha una imatge distorcionada de l'adopció basada en contes, pel·lícules, etc.

- **Entre els 12 i 14 anys:** S'entra plenament en l'adolescència i és una etapa de malestar en que els fills, tant biològics com adoptius, comencen a separar-se dels seus pares.

Els fills adoptats poden estar enfadats perquè no van tenir el control sobre les decisions de l'adopció. Volen més control en la seva vida i surgeix la necessitat de definir la seva identitat pròpia.

Els nens que no han estat adoptats pateixen el gairebé el mateix malestar i també volen assolir el control de la seva vida, com passa amb els nens adoptats i, a més, no entenen ni atenen els aspectes emocionals. Per tant, acostumen a rebutjar els nens que són diferents perquè pensen que és alguna cosa negativa el fet de ser adoptat.

- **Entre els 15 i 17 anys:** En aquesta etapa els adoptats es “separen mentalment” dels pares perquè es comencen a definir com a persones. També comencen a pensar internament què és la genètica i per tant, que s'hereta, i que és après. A més, amb aquesta edat poden entendre plenament l'adopció i poden començar a resoldre coses pendents. També pot rebutjar el seu país d'origen o, pel contrari, es pot sobreidentificar en el seu país d'origen o cultura.

D'altra banda, els nens que no han estat adoptats també es separa dels pares biològics i comencen a pensar en què s'assembla o no als seus pares. Els seus pensaments seran molt més senzills.

La Iolanda, a més, va diferenciar l'adopció internacional, que és la que es dona sobretot actualment, amb l'immigració. Ja que els nens immigrants a l'escola estan en aules d'acollida però quan arriben a casa el seu entorn és com ell. En canvi, el nen adoptat i que ve d'una adopció internacional, torna a casa seva però allà és sent igual que a l'escola, perquè també és diferent. Per aquest motiu considera que els nens adoptats haurien d'anar a unes altres aules, les quals en algunes escoles ja estan en funcionament, conegudes com les aules convencionals.

La Iolanda enfatitza el fet que malgrat que els nens es portin malament o "donguin guerra", és imprescindible que se'ls hi digui que se'ls estima, sobretot en l'adolescència que és l'edat en que poden sorgir problemes o conflictes.

Recomana que els pares adoptius han d'estar molt receptius amb qualsevol reacció o senyal que els seus fills tinguin ja que voldrà dir que algo no està anant del tot bé. D'aquesta manera, se'ls ajudarà a créixer com a persones i tenint molt clara la seva condició com a adoptats.

La Iolanda també va explicar com va ser la primera recerca d'orígens.

Tenia vint anys i va decidir-se anar a estudiar a Lleida, perquè era una bona universitat i perquè es volia trobar a ella mateixa. Aleshores, quan va anar al jutjat i va demanar la partida literal de naixement va trobar que hi apareixia el nom i el cognom de la seva mare biològica i, a més, els dels pares d'aquesta. Ella va decidir buscar els noms i cognoms per Internet, que aleshores no era el mateix que és ara, i al cap de dos dies va trobar que eren originaris de Cuenca i el seu número de telèfon. Va decidir trucar fent-se passar per una amiga per assegurar-se que aquest número es corresponia amb la Carme, la seva mare biològica, i li van dir confirmar i també li van dir que vivia a Guadalajara. A més, li van donar el seu número de telèfon i la seva direcció però ella va decidir no trucar fins que acabés el curs. Un cop va acabar el curs, s'en va anar a Madrid, on té família, i d'allà, un dia, va anar sola a Guadalajara. Va anar a la direcció que li havien donat i es va quedar allà a veure què passava. Actualment això no ho recorda gaire bé, però recorda a una persona entrar en un edifici i està quasi convençuda que era ella. A més, va veure que

anava amb dos nens petits i va pensar que no es podia presentar davant seu, amb ràbia, ja que aquells nens no tenien la culpa que la seva mare hagués tingut algun problema i hagués prè a aquella decisió. Ho va fer també per si aquella família encara no sabia res sobre el fet que l'hagués donat en adopció. Aleshores, la Iolanda va decidir tornar a casa i no fer res més. Però en una tarda de tristesa, melancolia i estrès, va agafar el telèfon i la va trucar. Tot i que no té la certesa que fos ella qui contestés el telèfon, explica que plorant li va dir: “Soy yo, estoy bien, no me busques” i va penjar. La Iolanda diu que el seu terapeuta li ha explicat que, el “no me busques”, realment volia dir “buscame tú porque yo no me atrevo a buscarte”.

La Iolanda explica que d'això se n'arrepentirà tota la vida perquè aquesta és la manera com no s'ha de fer una recerca d'orígens. Diu que actualment està fent la recerca d'orígens com s'ha de fer i que ara sí que està preparada per fer front al que vingui. Explica que els pares no han de tenir por a que els seus fills busquin informació ja que no estan buscant uns pares, sinó una simple informació per a completar la seva història.

Si els pares acompanyen als seus fills en aquesta recerca d'orígens, aquests es sentiran segurs, molt vinculats a ells i, a més, els propis pares també adquiriran molta seguretat en el rol de pares.

Iolanda Serrano, pedagoga i coordinadora de *La Veu dels Adoptats a Catalunya*.

La xerrada del 2 d'octubre de 2010 que es va fer a Girona va molt emotiva i en la que tots els allà presents ens vam emocionar. Per a mi va ser un honor poder estar en aquella

xerrada perquè considero que era un entorn molt íntim i personal del qual jo no hi formava part perquè ni soc adoptada ni he adoptat. Hi havia forces famílies adoptives amb els seus fills que van fer preguntes sobre les seves inquietuds. A més, la manera amb que la Iolanda va obrir-nos el seu cor a tots i ens va explicar tots els seus sentiments, pors, emocions i experiències que sentia i que encara avui sent, va ser realment especial. M'enporto un record molt positiu d'aquesta xerrada de la qual també en vaig aprendre molt i que crec que em servirà, a part de poder completar el meu Treball de Recerca, per a la meua vida en general.